

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

DISSERTATIO INAUGURALIS 3.
QVA

LVCIANI

TRACTATVM
DE

LONGAEVIS

NOVA VERSIONE LATINA

NOTISQ. PHILOGICIS

INSTRUCTVM

AMPLISSIMI ORDINIS PHILOSOPHICI INDVLTV

PRAESIDE

IO. HENRICO MAIO

ANTIQVIT. LING. GR. ET OO. P.P.

PATRONO ET PRAECEPTORE

AETERNVM COLENDO

PRO OBTINENDIS

IN PHILOSOPHIA SVMMIS HONORIBVS

AD DIEM XVI. MARTII.

PVBlicae ERVDITORVM DISQVISIONI

EXPONET

IO. HERMANNVS BENNER

GIESSENSIS

ILLVSTR. PAEDAG. GIESS. COLLEGA.

GIESSAE

Typis VIDVAE IO. REINH. VVLPII, ACAD. TYPOGR.

2

EXAMINATION

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

DEPARTMENT OF CHEMISTRY

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

DEPARTMENT OF CHEMISTRY

1911

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

DEPARTMENT OF CHEMISTRY

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

DEPARTMENT OF CHEMISTRY

1911

LECTORI AMICO S.

Dispiciatibus de argumento disputationis Academicæ inauguralis, in quo occuparetur industria nostra, in animum præ aliis veneramus Luciani præcipuis, tam illustres, tam docti, tam clari, tam suaves, sed tam male simul, hand paucis in locis, haberi, & ab interpretum, & commentatorum, & qui ultimo recte loco ponuntur, typothetarum ordine. Nam ut nihil commemorarem de antiqua Oblopoti versione, recentior illa Io. Benedicti, professoris Salurniensis, servata etiam, & quod ad præsentem Nostri attinet tractatum, descripta fere tota, si ultimam demas sectionem, a Iano Grutato in Florilegio magni tomo secundo lib. X. pag. 1033. a naenis adeo immuni non est, ut quam plurimi potius in ea occurrant. Iam vero commendandi genus eiusmodi adhibuimus fuit, quod aut notiora tantum attingeret, aut in dubio relinqueret lectorem, ipsum autem suavissimum auctorem per omnia minime illustraret. Accedebant vitia, quæ editiones omnes a nobis in consiliis vocatae, supra modum erant contaminatae; consulimus vero edita exempla Basiliensia duo, quorum unum nunc Graecum anno M D L V. alterum Graeco Latino proedit cum Cognati & Sambuci adnotatione, isemque Amstelodamense an. 1687. cum notis variorum, nec non Aldinum an. 1522. quo inquisitionem in Graeca litteratura vidimus nullum, quanquam aliquis non vulgarem adhuc laudem Aldi obrinnerit diligentia. Hoc ut demonstrarem, verbis non utar; quisquis instructus est rara illa editione, oculos suos adhibere poterit, optimos profecto magistros. Quamobrem ut in tam venusto tractatu menda tolleremus, textum ante omnia Graecum, vel repugnantibus libris edidis, dare studuimus correctionem. Didicimus enim verum esse, quod Gruterus Suspic. III. 2. pronuntians: Non perturbor exemplarium consensu. Vidi quippe saepius, cum una ovis in flumen desiliret, reliquum gregem ocyus inlequi. Deintextum in certas distribuimus sectiones, versionem quoque latinam dedimus novam, eamque paullo liberiores, a mente tamen, ut arbitramur, Samosatensis non recedentem; porro adnotationes subiimus, non eas, quas opusculi requirit dignitas, sed quas ingenii nostri

pan-

paupertas suppeditare valuit. Inter adminicula quibus usi sumus, editionem Aldinam paullo ante nominavimus, & Basileensem; Graeca est utraque, utramque etiam debemus humanitati amplissimi Senatoris Francofartani, Zach. Contr. ab Vffenbach. Ad oras Basileensis exempli additae erant manu Antonii Aemilii, Aquisgranensis, notas, de quibus hoc iudicium ipse auctor in fronte tulit: Lectori. Passim adscripta pubescentis aetatis fuerunt. Atque ita sane est, si maximam adnotatorum partem consideres; nec ideo minus recta est illustris possessoris, & vestigio subiecta, censura: Repeties tamen etiam non quod puer reperit, sed quae prouectior aetas tulit, eruditaque manu postea addidit ille ipse Aemilius. Ex quo graniorum aetatum numero sunt illae, quas nos enotauimus; ceteras tamen in hac arte relinquimus. Inuenies quoque B. L. insertas quasdam adnotationes, muneris ac eruditionis splendore excellentissimi viri, Io. Guil. Steinheilii, quas ille ad nostrum petentium communes nobiscum facere voluit, cui proinde, aeque ac nobilissimo Vttenbachio, publicas & debitas persoluiamus gratias, liberalitatem utriusque & promptum inuandae studia nostra animum perpetuo depraedicaturi. Hoc habitus induti in cathedram nunc prodant longaeui homines a Luciano consignati, qui ipse viuacitatis nervosae haud paruum fuit exemplum, confecta aetate, anno nonagesimo obiit; obseruante in eius vita Burdelotio. Nec indigna labore quem impendimus, haec materies videri debet, utpote quam quouis tempore viri eruditi pertractarunt, ut enim eos taceam libros, qui ad aetatem peruenire nostram, aliquis Agrippae in τῷ πρὶ μακροβιότητος citatur a Clemente Alex. Paedag. II. 2. pag. 180. edit. Oxoniensis, & ex proximo saeculo Fendius, ab illustrissimo heroe cogato Boineburgio, cuius haec sunt in epist. XCV. ad Diotericum p. 319. verba: multae (longaeuorum) centuriae olim a Fendio collectae apud me laritant, quas propediem in museum Koenigianum mittam; quarum tamen nullam mentionem inuenire licuit factam in bibliotheca Koenigii. Ulterius te non morabimur, optime lector, quin potius ad μακροβίους Lucianos nunc te mittimus, operantes, ut ipse, quisquis fueris, integra mente certique sensibus, ad multos viuas annos Vale & nobis saue.

ΑΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑ
ΤΗΝΣ ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ.

LUCIANVS SAMOSA
TENSIS DE LONGAEVIS.

I. L. **O** N A P I. **L**ONGAEVOS, QVOD
TI II IN

1. *Ὀνάς* *Macrobii*, qui boni ominis causa in vestibulo adnotationum ad τὸν μακροβίον Lucianeos, atque in ipsis principiorum primordiis (ut cum *Julio Firmico* praefat. ad librum *Matheseos* primum loquamur) constituitur, ad somnium Scipionis I. 3. *Ὀνάς* sine *Ὀνείδου* & *Ὀνείδου* inuicem seiungit, quod & *Suidas* facit v. *Ὀνείδου*, & *Helladius* in *Chrestomathia* col. 983. & *Artemidorus* IV. 1. statuentes, *Ὀνάς* non nisi de veris somniis dici, de reliquis *Ὀνείδου*. Quod equidem discrimen locum hic habet, quando quidem *εὐαγγελία* & *Ὀνείδου* post somnium fuerant subsecuta; perpetuum vero haud est, parentibus ipsis Atticarum litterarum magistris, & comprobante vocum istarum usu. *Lucianus* noster de vita sua, quod p. 21. τὸ *Ὀνείδου* vocat, id antea & deinde aliquoties *Ὀνείδου* salutat. *Xenophon* suum somnium, cuius ibidem meminit *Noster*, nomine τὸ *Ὀνείδου*, adpellat *Ὀνάς* libro III. de expedit. *Cyri* pag. 295. non aliter atque *Alciphron*, qui lib. III. ep. 10. sub finem, nominat *Ὀνείδου*, quod primum dixerat *Ὀνάς*. Apud

TI TOTTO IN SOMNIS IVSSVS SVM, MVNE-
AAM RIS

Romanos Somnus, somnium & insomnium diuersa sunt. Servius ad Aeneid. lib. V. col. 935. Bene discernit ista Virgilius, ut Somnum ipsum Deum dicat; Somnium, quod dormimus; Insomnium, quod in somnis videmus. Quod si ex antiquorum scitis cognoscere voluerimus, ad quamnam somnii speciem praesens Luciani ὄναρ referri debeat, audiendus iterum erit Macrobius l. c. p. 27. scribens: Huius (somniae proprie dicti) quinque sunt species: aut enim proprium, aut alienum, aut commune, aut publicum, aut generale est. Fuit ergo proprium & commune simul. Illud est, eodem exponente Macrobio, cum se quis facientem patientemve aliquid somniat, quale quid Samolatenus de se heic narrat; hoc vero, cum se una cum alio, uti Noster cum Quintillo suo. Iam & Graeca consideremus; cum rem bene praetisam verba haud inuita sequantur. Ait Noster ὄναρ τι τῦτο --- κελυθαίς, nude, & simpliciter breuiterque. Sic in Pseudom. pag. 776. οὐς ὄναρ παρὰ τῷ Θεῷ ἀκύνων ἀπεκρίνετο, quasi in somnio a Deo edoctus respondebat, in Gallo p. 159. ὄναρ πλῆτων, per somnium dices, in Cronosolone p. 614. ὄναρ ἐπίστα, qui in somnio adparuit. Ad eundem modum Theophylactus Simocatta epist. 36. μηδὲ ὄναρ ποτὲ τὸ γυναικίον διασάμηνθ'. Aelianus var. hist. l. 13. ὄναρ ἐβέβλητο κεραυνῷ, Libro XII. 63. ὄναρ αὐτῇ συνεγένετο. Achilles Tatius lib. l. p. 13. ὄναρ ἰδόντων συμφύσας τῇ παρθένῃ. Plura non constipamus; est enim exemplorum vbique μέγας ῥόος. Aliquando etiam integre legitur κατ' ὄναρ, ut apud S. Matthaeum l. 20. II. 12. 13. 19. 22. & alibi. Quae paullo post sequitur locutio ὄναρ ἰδὼν optima est, sicuti & illa apud Aleiphronem lib. 3. ep. 10. θεῶσασθαι ὄναρον, & apud Theophrastum charact. cap. 3. & 16. ἰδὼν ἐνύπνιον, & alibi ὑπνυ ἰδαν. Ad cuius imitationem Latini dicunt Somnum videre, Euolue H. Stephani Lexicon Ciceronianum p. 74. & Dan. Pechneri Hellenographiam lib. 2. cap. 12. p. 370.

Δ Α Μ Π Ρ Ο Τ Α Τ Ε . RIS TIBI LOCO OFFERO ,
IL.)

2. *Κυντίλλας*) Admodum illustre in Romanorum monumentis nomen est Quintiliorum ac Quintillorum. Innotuerunt omnibus Quintilius Priscus, Agathyrus, Asiaticus, Eutychus, Dictator, Bisidianus, Hermeros Abascantus, Varus, Vibianus, Vitalio, alii; horum nullum hic designari existimamus, sed aliquem potius ex illis Quintiliis fratribus, quorum vnus Gordianus (vel secundum quosdam Condianus aut Cardianus) alter Maximus dictus. Vterque diuitiis, gloria, eruditione, multum valuit; ambo consules simul fuerunt, duxerunt exercitus, prouincias rexerunt, ac prout vita, officiis, moribus, pares exstiterunt, sic idem quoque mortis fatum experti sunt, a Commodo quippe occisi. Habet vniuersa, qui Dionem Cassium in compendio exhibet, *Librius* p. 819. *Ἰστοῦσι δὲ καὶ τὸς Κυντίλλιος, τὸν τε Καρδιανὸν καὶ τὸν Μάξιμον. μεγάλην γὰρ ἔχον δόξαν ἐπὶ παιδείᾳ, καὶ ἐπὶ στρατηγίᾳ, καὶ ὁμοφροσύνῃ, καὶ πλούτῳ. Ἐκ γὰρ δὴ τῶν προσόντων εὖ οἱ ἐκινεῖται ὑποπτεύειν καλῶν, οἱ δὲ μηδὲν νεώτερον ἔνιόντων, ἄχθεται τοῖς παρῶν. -- ἔγνωτο δὲ ὁ πολυκτῆμονες, καὶ καμπύλοισι, καὶ ἔχον, καὶ παρῶντων ἀλλήλοις.* Iam vero Lucianus, monstrante *Vossio de Historicis Graecis* II. 15. p. 233. imperante M. Antonio philosopho, & sub filio eius Commodo, vixit, a quo datus *Quintiliorum* status exstiterit est, referente *Lampridio* c. 4. Attingit ergo Noster fratrum Quintiliorum aetatem, ad quorum aeternum, nostra ex coniectura, hunc de Longaeus misit tractatum. Neque obstat, quod is Graece *Κυντίλλας*, Latine *Quintilius*, scribatur, cum venietur a *Quintius* variè flectantur, vt *Quintius*, *Quintilius*, *Quintilianus*; haud focus ac a *Lucius* est, *Lucilius*, *Lucillus*, *Lucillianus*, *Lucianus*, *Lucas*, qua de re ὁ *Θαυμάσιος* *Hago Gratius* in prolegom. ad S. Lucae euangelium. Immo *Quintilius* & *Quintillus* nihil discrepant; vnum scias esse nomen idemque. Occurrit *Quintillus*, Diui Claudii frater, & post eum imperator, apud *Flavianum Vopiscum* in Aureliano, *Tribellium Pollionem* in Claudio, *Eusebium* IX. 8. 10. *Baptis-*

Sam Egnatium de Rom. principibus libro primo, aliosque, ubi varietas lectionum est, tam in editis quam scriptis augustae historiae conditorum libris, aliis *Quintilius*, (quod etiam in *Paullo Diacono* lib. X. p. 319. extat,) aliis *Quintilio* exhibentibus; numis tamen & accuratioribus libris *Quintillus* seruantibus, ut ibi monent viri docti; occurrit *Faustus Quintillus* consularis augur apud *Aelium Spartianum* in vita Didii Iuliani cap. 6. occurrit denique *Quintillus*, & femineum *Quintilla* iunctim in corpore antiquarum inscriptionum apud *Gruterum* col. 780. Patet ex supra dictis, quamobrem *Noster Quintillum* suum in fronte huius libelli *λαμπρότατον*, hoc est, veterum Romanorum ore, *illustrem*, *clarissimum*, *Splendidissimum*, in calce vero *μενίστατον* adpellauerit, ob munerum puta splendorem & vitae sanctitatem. Porro a Luciani consuetudine alienum haud fuit, excelsa dignitate fulgentibus viris inscribere libros, quod vel ex apologia pro mercede conductis constar, quam Sabino cuidam (& forsan illi, qui sub M. Antonino Pio consul fuit secundum *Cassiodori* chronicon p. 146.) consecrauit, cuius seque ac *Quintilli* nomen Latinum est; non enim a Romanorum moribus abhorruit Graeca intelligere, quod ex *Cicerone* pro Archia poeta, & *Imenali* Satyra VII. 187. seqq. manifestum est, quippe qui fuerunt *Docti sermones utriusque linguae*, ut *Horatii* verba Carm. lib. 1. od. 8. faciamus nostra. Ceterum de *Quintillis* fratribus plura qui volet, apud *Is. Casaubonum* reperiet ad *Lampridii* Commodum pag. 485. apud *V. C. Petrum Needham* in prolegom. ad *Geoponica* pag. XVII. seq. & apud *Goetfr. Olearium* ad *Philost.* pag. 559. Dedimus nostram de *Quintillo* suspicionem, quae si ceruicosum inueniret aduersarium, moleste id haudquaquam feremus. Immo, ut nobiliora adponamus, quae vir vere *λαμπρότατος*, *Idol. Gyll. Steinboisius*, litteris ad nos datis indicauit, haec attulerunt, panno

3) κυλινδρῶς, 4) προφίαν σοι
 δῶν τις μακροβίως, πάλαι μὲν
 τὴν ἐπὶ δὲν, καὶ ἰσαγόμενος τοῖς φί-
 λων,

Equidem infomnium istud
 iam pridem mihi visum, ami-
 cis enarraui, quo die filio tuo
 natu

purpura n. *Suspicio, non unum hunc ex iis existisse Quin-
 tiliis, quorum omnium domum extinctam a Commodo refert Lano-
 pridius pag. 47. Sed Faustum Quintillum indicari puto, qui cum
 Commodo consul fuit anno VI. Antonini Philosophi, secundum Eu-
 sebiu chron. can. p. 214. Chron. Alex. p. 214. Cassiodor. Chron.
 p. 389. cuiusque auctoritas etiam, vocato iam Commodo, magna
 fuit in Senatu Romano; haec enim de eo recenset Spartianus vita
 Iuliani p. 62. Haec tamen agentii Iuliano, Faustus Quiracillus
 consularis augur contradixit, asserens, non debere imperare eum,
 qui armis non posset aduersario resistere. Neque obstat senten-
 tia meae aetatis Luciani; hanc enim ultra Commodi tempora cum
 extendisse accurate & prolixè satis ostendit Doduvellus Dissert. de
 Isidoro Characeno §. 5. praefixa volumini secundo scriptorum Geo-
 graphiae veteris.*

3. κυλινδρῶς) Etenim haud raro per quietem admonemur de re-
 bus gravissimis; exempla passim in *Plutarchi* *Vitis*, & *Phil. Co-*
nulo ad *Q. Curtium* p. 649.

4. προφίαν σοι δῶν) Libri iam olim pro donis, & natali luce, &
 Saturnalium tempore, & diebus atque occasionibus aliis. *Iso-*
crates initio admonit. ad *Demonicum*: ἀπὸ τῶν σοι τῶνδε
 τῶν λόγων δῶν. *Noster* in *Cronosol.* p. 617. ἀντιπεμπόμεναι δὲ οὗ
 τῶν τῶν πάλαι, ὁ μὲν πεταυδισμὸς, βιβλίον τῶν παλαιῶν -- ἡ
 αὐτὴ τὴν γράμματα, ὅσους αὖ δύνῃται. Versus diptycho *Compen-*
diensi, in scriptis, cuius *lucanus* publicavit *Sirmundus* notis ad
Sidonii lib. IX. ep. 5.

Ταῦτα δῶν τῷ σοφῷ γράμματα
 ἵνα τὸ ἐπὶ τῶν προφίαν φιλῶν.

Timaeus sophista in *Lexico Platonico*, cuius ampla nobis spe-
 cimina

λοις, ὅτε 5.) ἐτίθειτο τῷ δευτέρῳ 789
 παιδί τὸν ὄνομα. 6.) συμβαλεῖν δὲ
 εὐκ ἔχον, τίνος 7.) ὁ θεὸς καλεῖται
 μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους,
 τότε μὲν ἠυξάμεν τοῖς θεοῖς ἐπιμή-
 κισαν ὑμᾶς βιώναι, σὲ τε αὖτις, καὶ
 παῖ-

natu minori imposuisti no-
 men : cum autem diuinando
 adsequi non potuissem, quos-
 nam me tibi productae aeta-
 tis viros Numen iuberet ad-
 ferre,

cimina dedit illustri doctrina conspicuus *Montfaucon* in bi-
 bliotheca *Crispianiana* pag. 477. τῶς δὲ ταῦτα κατὰ σοιχῶν καὶ
 μεταφράσας, ἀπέστειλά σοι. *Censorinus* librum, qui aetatem
 tulit, de die natali, Q. *Cerellio* natalitii titulo misit. Nec libri
 tantum, verum carmina quoque & leuioris momenti alia. Ad-
 sis *Iac. Phil. Tomafinum* de donariis & tabellis votiuus
cap. IX. si is operis auctor est; de quo dubitare videas *Cassp.*
Hofmannus *epist. XX.* ad *Reinesium* p. 57. & *epist. XLIV.*
 pag. 377.

5. ὅτε ἐτίθειτο τῷ δευτέρῳ οὐ παιδί τὸν ὄνομα) Parentes nomi-
 na dabant filiis. *Diodorus Siculus* lib. IV. p. 152. edit. H.
Stephani, vbi de Hercule : τοῖς μὲν ἔν ἄλλοις οἱ γονεῖς τὸν ὄνομα
 περιτίθιασεν τῷ δὲ μόνῳ ἡ αἰρετὴ τὴν προσηγορίαν ἔθετο. matres
 autem filiabus, v. *Ios. Barnes* ad *Eurip. Ion.* v. 800. idque
 fiebat apud Romanos, si filius esset, nono, sin filia, octauo post
 partum die, *Plutarch.* in *Rom. problem.* p. 238. *Ios. Scaliger*
Ausonian. lection. II. 22. *Kippingius* antiquit. *Roman. lib. I.*
 p. 15. nam in Graecia aliter rem se habuisse, vix quisquam est, qui
 ignoret.

6. συμβαλεῖν) dominando adsequi. De quo significato legendus
Clar. Iac. Elsner in *Obseru. S.* ad *Lucae II. 19.* p. 285. qui
 nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. *Scholias*
Nostri explicauit διακρίνας, νῆσσαι.

7. ὁ θεὸς) Καὶ γὰρ 7 ὄνομα ἐν Διότῃ , *Homerus* *Iliad. A. 69.*
 & ex

καὶ τὰς τοὺς, 8.) τὸ
 συμφέρον νομίζων, καὶ σύμ-
 πασι μὲν τῶν ἀνθρώπων γί-
 νηται, πρὸς δὲ τῶν ἀπάντων,
 αὐτὸς τε ἡμεῖς, καὶ πάντες τοῖς
 ἡμεῖς. καὶ γὰρ καὶ μοί τι αἰ-
 γασθὲν ἴδμεν προσημαίνον ἐ-
 σθαι. οὐκ ἔστι μὲν δὲ καὶ
 ἡμαυτὸν, οἱ σύννομοι ἡλθον,
 οὐκ οἶμαι τοὺς θεοὺς ἀνδρὶ
 περὶ παλαιὰν ἔχοντες, ταῦτα
 προτάσσοντας καλεῖται τί
 πρόσθεν σου τῶν 9.) ἀπὸ
 τῆς τέχνης. Ταύτην ἂν αἰσιν-
 τῶν ἡμῶν τήν τε τῶν σῶν
 10.) γινώσκων ἡμεῖς διδάσκει
 ἐν τῇ ἰσορρομίᾳ οἱ μακρόν
 γήρας

ferre, tunc sane precabar Deos
 immortales, vt diutissime tu
 ipse pariter ac filii tui, viueret-
 tis; illud existimans emolu-
 mento futurum, cum vniuerso
 hominum generi, tum vero mihi
 prae ceteris & meis omnibus.
 Namq; fausti quidpiam mihi vide-
 batur praesignificare Deus, Quae
 cum interiori mentis attentione
 apud me voluerem, in cogitatio-
 nem deducebar, verissimile esse,
 Deos, viro liberalibus operanti
 disciplinis talia praecipientes, id
 omnino velle, vt aliquid ad te de-
 ferret

& ex Hlo Plinius lib. I. epist. 18. Adde Synesium initio libelli
 de insomniis,

8. τὸ συμφέρον νομίζων, καὶ σύμπασι μὲν κ. τ. λ.) Non absimili
 ratione Noster in fine *Philopatridis* (si verus dialogi illius pater
 est Lucianus, quo sane antiquiorem arbitrat *Hmerius* de-
 monstr. Euangel. propof. IV. §. LI. pag. 94.) τὸ αἰεὶ τοῖς πα-
 σιν, ad ἡμεῖς τῷ αὐτοκαύτορος. Adde *Athenagoram* in extre-
 mo legationis pro Christianis.

9. ἀπὸ τῆς τέχνης) Scilicet litterarum, vt recte adpinxit *Anton.*
Aemilius Aquensis, in notis MS. & res clamat ipsa.

10. γινώσκων) *Ammonius* de differentia vocum: Γινώσκων τὰς
 οἰκίας ἐν τῷ ζῶντι, ὃ ἐν τῷ ἔλαστοις ἡμεῖς ἐγινώσκων. Qua notio-
 ne recurrit apud Nostrum in Gallo: Συγκατέδοξεν ἡμεῖς γινώ-
 σκων, *Hesych.* *Milesius*, de rebus patriae CPoleos p. 54. δάτα-
 ξον

γῆρας ἀφικέσθαι ἐν 11.) ὕγια-
σιν τῇ ψυχῇ, & ἐλαττω-
σθαι τῷ σώματι. Καὶ γὰρ ἀν-
& ὀφελος 12.) γένοιτο τι-
σοι ἐκ τῷ συγγράμματι δι-
πλῶν τὸ μὲν, ἐνθυμία τις
& ἐλπίς ἀγαθῇ, & 13.) αὐ-
τὸν

ferret e litterario censu deprom-
tum. Quamobrem ratus auspi-
catissimam hanc esse rhorum na-
talitiorum diem, eos tibi do, quos
ad multam senectutem firma cor-
poris animique valetudine pro-
gressos, memoriae proditum est.
Etenim duplex utilitas ex hoc li-
bello

ἐν αὐτῇ τὴν αὐτὴν σήλην ἐπὶ ταῖς ἰσχυρὰς χεῖρας τῇ τῶν γενεθλίων ἡμέ-
ρᾳ ἐκείνῃ. Dio Cassius libro 54. p. 539. τὰ τε γενέθλια τῷ Αὐ-
γύστῳ -- ἑορτάζει. Natales porro dies hilaritate & conuiuio fau-
se celebratos, ne monere quidem necessum.

11. ἐν ὕγιασιν τῇ ψυχῇ, & ἐλαττωσθαι τῷ σώματι) Corpore atque
animo valente dixit Censorinus cap. IV.

12. ὀφελος γένοιτο τί σοι ἐκ τῷ συγγράμματι διπλῶν Phaedrus pro-
logo libri primi; duplex libelli dos est, quemadmodum prae-
clare ex Rhemensis codice restituit Rigaltius, & argumen-
tis quam plurimis defendit Marquardus Gudius. Adici
potest locus geminus Prudentii περὶ σφάων hymno VL. 55. Ecce
duas fidei summo patre conserente doses; & Isonis Magistri glossas
ornamenta, dos potest dici, quicquid honorifice datur.

13. αὐτὸν ἐπιμύησον) Cum densio spiritu scripsimus αὐτὸν, etsi non
faueant editiones, αὐτὸν vero pro αὐτὸν teipsum vel per aphae-
resin vel per crasin dici, notant Grammatici; & observauit pri-
dem Eustathius ad Iliad E. pag. 522. editionis Romanae; sic
est in proverbio Graecorum: αὐτὸν ἢ τέφραν κύνες θίλει τέφραν,
te ipsum non alens, canes vis alere apud Apostolum centuria IV.
89. & Suidam Tomo I. p. 387. Hoc primum. Deinde nil ma-
gis certum, quam errorem hunc in bene multos Luciani locos
irrepsisse. Testis esto, qui Samosatensem ita nouit, ut nemo ma-
gis, celeberrimus Tiberius Hemsterhuis ad Luciani Dialogos

τὴν ἐπιμήκειον δὲ πᾶσι βίῳ
 νη. τὸ δὲ, διδασκαλία τῆ
 ἐκ παραδογμάτων, οἱ ἐπι-
 γνήσι, ὅτι οἱ μάλιστα ταυτῶν
 ἐπιμήκειον παραμένει κατὰ

bello ad te peruenire potest; alte-
 ra, animi quaedam alacritas, & spes
 bona, fieri posse, vt diuturna lucis
 vsura & ipse fruaris: altera, vt exem-
 plis edoctus cognoscas, eos, qui
 maximam sui curam habuerint, &

COR-

p. 23. l. Nihil hoc leniculo errore (de quo nunc agitur) in Lu-
 ciano aliisque frequentius, nihil eisdem, quod facilius animaduer-
 tam: sed quas rinas inter Grammaticos excitanerit & Mathe-
 maticos super *Axates* versiculi sensu Phaeom. v. 23. lege, sis, in
 commentario Theonis, Conf. idem vir doctus l. c. p. 32. Deni-
 que, ad ἐπιμήκειον quod attinet, equidem illibenter carpinus in-
 dustriam aliorum & peritiam, *Henrici* potissimum *Stepha-*
ni, litterarum Graecanicarum statoris, sed quem absque virgula
 censoria dimittere nunc minime possumus, in thesauri indice ita
 scribentem: *Ἐπιμήκειον, Oblongum, Diuturnum: & aduerbia-*
liter Diutissime v. l. sed rectius fortassis ἐπὶ μήκειον subaudiendo
χρόνον. Habere possit ea opinio praesidium in editione Basil.
 MDLV. mere Graeca, & altera Graeco-Latina, cum Cognati &
 Sambuci adnotationibus, quae ἐπὶ μήκειον legunt, diuissim. Ve-
 rum nostra lectio non auctoritate tantum editionis Aldinae &
 Amstelodamensis, sed etiam analogia similium vocum ceterorum-
 que scriptorum venerandis nominibus niritur. Prius euincunt
 alia aduerbia, ad eandem rationem cum ἐπὶ connexa, veluti ἐπι-
 βραχύνει in Iamblico de mysteriis p. 45. ἐπιδιώκειν, & plura-
 liter τὰ ἐκδιώττει, secundae partes, in *Achille Tasso* p. 225. vbi
 consulendus ἰ πᾶν *Salmasius* pag. 608. & 700. item ἐπιτο-
 πλάειν in *Schol. Aristoph.* ad *Concion.* pag. 747. a. posterius
 monstrabunt, quae sequuntur, testimonia. Ecce *Alciphron*
 lib. I. ep. 22. p. 86. οἱ δὲ ἐ τὸ ἐντραγεῖν ἐπιμήκειον ἐξέτασαν, & Lu-
 cianus

τε σώμα, καὶ κατὰ ψυχὴν .
ἔτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας
ἦλθον σὺν υγιείᾳ παντελεῖ.

II. Νέστωρ μὲν ὃν τὸν σοφώ-
τατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς
παραλείπων γενεάς 14.) Ὅμηρος
λέγει· ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγε-
νησμένον ἄριστα ἔ ψυχῇ ἔ
σώματι . ἔ Τηρέσιαν δὲ τὸν
μάλιστα, ἡ τραγῳδία 15.) μάλιστα
ἔξ

corporis & animi ratione, senectutem quam longissime, perfecta cum sabitate, produxisse.

II. Nestorem igitur, sapientissimum Achiuorum, ad tres genera-
tiones vitam prorogasse Homerus
auctor est, quem & animo & cor-
pore optime exercitatum nobis
commendat. Et Tiresiam vatem,
ad sextam vsque hominum aeta-
tem

cianus noster dial. Terpsiac Plutonis p. 272. εὖ γε ᾧ ὀύκρετε, ζῶης
ἐπιμήκισον. Mox ibidem: ζῶης ἐπιμήκισον, ᾧ ὀύκρετε. Idem de
Gymnasia p. 296. ἐπιμήκισον διαρκέσαι πρὸς τὸν πόνον. Rursus sub
initium praesentis libelli: ἡξάμην ἰσθὶ θεοῖς ἐπιμήκισον ὕμῶς βιών-
ται, & non longe post verba quae considerauius, τὸν Τηρέσιαν
ἐπιμήκισον βιώνται.

14. Ὅμηρος λέγει) Iliad. [A. 250. seq. Odyss. r. 245. Sub Nestoris,
(quem *longaevum* nominat *Martialis* VIII. epigr. 6. *triseclis-*
senem vero *Naeuius* apud *Gellius* XIX. 7.) persona *Ovi-*
dii *Metamorph.* XII. *vixi Annos bis centum, iam tertia vivitur*
aetas. Verum cui non dictus Nestor?

15. μάλιστα ἔξ γυνῶν) Sex, septem, immo novem duravisse aeta-
tes Tiresiam, fabulae volunt. Lege *Phlegontem Trallia-*
num mirabilium cap. IV. *Isaacum Tzetzen* ad *Lycophrona* pag. 76. *Barnesium* ad *Euripidis Bacch.* v. 175. *Bar-*
zibium ad *Statii Theb. lib.* IV. pag. 1066. Et quid plures in re
notissima indicare iuvabit? De varia notione vocabuli γενεάς,
quae in aetate hominum consideranda maxime venit, consule
insigne litterati orbis & praecipuum Germaniae nostrae decus
do. Alb. Fabricium *Biblioth. Graecae* l. I, c. 30. §. 15, nec non *Eras-*
Schmi-

ἔχοντες παραλίαν λέγοντες πα-
θάντες δ' ἂν εἴη ἄνδρες 16.)
Θεὸς ἀνακείμενος, καὶ καθαρ-
τὴς διὰ τὴν χεῖρα τὸν Τει-
ρεσίαν, ἐπιμήκεται βίωται.

III. Καὶ γὰρ δὲ ὅλα μα-
κρότατα ἰσχυρίζεται διὰ τὴν δια-
ταξίν, ὅσπερ 17.) Αἰγυπτίων οἱ
καλῶς.

tem superstitem fuisse, Tragicæ
commemorant. Credibile est au-
tem, Tiresiam, quod vir esset Diis
deuotus, & puriori victus ratione
vteretur, vitam vixisse maxime diu-
turnam.

III. Quid? quod tota homi-
num genera propter victus ratio-
nem longæva memorantur, cu-
ius.

Schmidium ad *Matth.* XI. 16. p. 187. seq. ex antiquis *Eustasium*
ad *Iliad.* A. p. 97. & *Censorinum* cap. V.

16. Θεὸς ἀνακείμενος) *Obsopæus* conuertit *Diis immortalibus*
sacrum; nec abit *lo. Benediktus*. In notis MS. *Aemilius* A-
quensis reddit: *Diis consuevat*. Melius exponas: *religiosum*,
Diis deuotum, idque *Iulii Pollucis lib. 1. sect. 20.* auctoritate: ὁ
μὴ τοῖς θεοῖς νομίζῃ ἀνὴρ, καλοῖτ' αὖ εὐσεβὴς, φιλόθεος, ὅσιος, φι-
λοθύτης, φιλοεργός, ἱερουργός, θεῶν ἐπιμέλης, θεοῖς ἀνακείμενος,
θεοσμίᾳ προκείμενος. vnde simul constat, quare statim *Noster*
de *Magis* scribat: γὰρ τὸ μαρτυρὸν, & θεοῖς ἀνακείμενος.

17. Αἰγυπτίων οἱ καλῶνται ἱερογραμματεῖς) Quod bona cum
venia fiat viri illustri *lo. Onil. Steinheilii*, commentarii vice af-
feramus, quæ in notis MSS. ad *Helioid.* II. 28. p. 109. quas eius
beneficio possidemus, de istis ἱερογραμματεῖς, & sacris eorum li-
bris, pro sua profunda litterarum Graecarum peritia, adnotauit:
*Libri hi Aegyptiorum sacri varia reconditæ sapientiæ complecte-
bantur argumenta. Meminit eorum Plutarch. quaest. conu..*
4. 5. p. 702. item de Iside & Osir. p. 331. ex horum librorum prae-
ceptis etiam medici aegros curabant. Diod. Siculus lib. 1. p. 52.
item Herapoll. Hierogl. 1. 38. p. 47. ἔστι δὲ παρὰ τοῦ ἱερογραμμα-
τεῖος & βιβλίου ἱερὰ καλῶνται ἑμβόρις, δι' ἧς κρύπτει τὸν κατακλι-

μνοι ιερογραμματεῖς. 18.) Ἀσ- iusmodi sunt Aegyptiorum sacri
 ρυρίων δὲ, ἃ Ἀράβων, οἱ ἐξηγη- scribae, apud Assyrios & Arabas
 ται fabula-

ὄντα ἄρρωστον. *Magicas etiam disciplinas in his libris traditas fuisse, coniectio e Luciani Philops. p. 321. seq. Auctores & curatores horum librorum vocabantur ιερογραμματεῖς, docentes Iosepho adu. Apion. p. 1034. καὶ πολλὴν ἐποίησαντο πρὸς τοὺς, τὴ μὴδὲν ἀμνησεν παρ' αὐτοῖς πραττομένων παραλιπεῖν, ἀλλ' ἐν δημοσίαις ἀναγραφαῖς ὑπὸ τῶν σοφωτάτων αἰὲ καθεστῶσιν. add. idem Ioseph. pag. seq. Ἱερογραμματεῶν mentio quoque existat apud Lucianum Longaen. p. 350. mo- res hominum eos castigasse patet ex Horapoll. l. 39. p. 47. Conditio- nis mortis operam dabant, secundum Diodorum Sic. lib. 1. pag. 57. Haecenus vir munere non minus quam eruditione excellentissimus. Pauca de sacris hisce Aegyptiorum scribis habet quoque *Basanius in Britannia hostes*, hoc est, *Adrianus Beuerlandus* in oculis *Oxonienſibus* (de quibus vide *Cl. B. G. Strunii* Intrød. in notit. rei lit. c. IX. in fine) cap. XX. quae vel ideo haec legenda dabi- mus, quod nondum publici iuris facta sunt. Egit vir doctus de γραμματεῦσι, & ἀρχιγραμματεῦσι veterum, quos ait fuisse similes Ἱερογραμματεῦσι, de quibus *Cheraemon* apud *Porphyrum* l. IV. ἀποχ., qui & ipse Ἱερογραμματεὺς *Theodoro* in *Therap. & Tzetzi.**

ὡς ὁ Αἴγυπτιος Ἱερογραμματεὺς *Χερήμων*
 ἔδειξεν ἐν διδάγμασι τῶν ἱερῶν γραμμάτων.

Strabo lib. IV. pag. 659. *Enolue & Lucianum & Apuleium.* Vt de proprio nonnulla dictis admetiamur, erant scribae illi arte con- iectandi de futuris, & amuletorum ac incantationis peritria cele- bres, vid. *Snidas* in Ἱερογραμματεῖς, curarunt morbos epidemicos, pestilentiamque exinixerunt, idem voce ἱαχρῆ, res naturales arca- nasque scrutabantur scientias omnes, indicante *Clemente Alex. Strom. lib. V. pag. 657.* editionis *Potteranae*, & in primis lib. VI. p. 757. seq. atque *Aeliano* de natur. animal. XI. 10. p. 674. Cetera de iisdem dabunt *Galenus* ad *Iamblichum* de mysteriis p. 183. f. *Μεγα-*

ταῖς τῶν μύθων. Ἰνδῶν 19.) οἱ
καλούμενοι Βραχμανεῖς, ἀνδρες
αἰετῶν φιλοσοφίᾳ δολοῦν-
τες,

fabularum interpretes, & apud In-
dos, qui vocantur Brachmanes, in
philosophiae studio exquisita cum
solertia

Menaem ad *Diog. Laert.* IX. 49. *Bourdelotius* ad *Helioc.* p. 81.
Gantimimus in librum primum de vita & morte *Mosis* p. 98. *Grae-*
nium ad *Luciani Philop.* pag. 892. Quin etiam Ebraeorum ἱε-
ραγραμματῶν memorantur ab *Iosepho* de bello Iud. VII. 31. p. 960. illi
scilicet, qui visa & portenta in coelō adparentia, quid praesa-
girent, exponere valuerunt; sicuti *Tacitus* hist. V. 13. anti-
quas sacerdotum Ebraicorum litteras, futurorum indices, nomi-
nat.

18. Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀραβῶν αἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Isti enim, queni-
admodum & Chananaei & Idumaei, fabulatores nuncupantur,
propterea quod parabolice consueverint disputare, ut ex *Theodo-*
reto in *Baruchi cap.* 3. notat *Bernardus Aldrete* in *Antiguedades*
de España, Africa y otras provincias, Antuerp. 1614. editis, qui dum
praesentem *Luciani* profert locum, τὰς ἐξηγητὰς doctores, commen-
tatores, glossularios interpretatur; qua ratione opus haud est,
receptam sollicitare lectionem, & pro μύθων substituere μυστηρίων,
cum *le. Clericus* comment. ad *Genes.* V. 27. pag. 46. in primis cum
constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum mysteria fabulis
cooperta fuisse & involuta apud orientis nationes.

19. Ἰνδῶν δὲ οἱ καλούμενοι Βραχμανεῖς) De Indorum μακροβίους *Pall-*
adii de gentibus Indiae & Bragmanibus pag. 3. ζῶντων ἑξῆς ἑκα-
τὸν ἑκατὸν ἔτην οἱ γίνονται, δι' ὑπερβολὴν τῆς τῶν αἰῶνων ἐκτε-
νίας. *Vitam* profecto hominum centum annis modicam putant,
scribente *S. Ambrosio* de moribus Brachmanorum pag. 59. Ano-
nymus tractatu de Bragmanis, nomine *Dindimi* regis Brachma-
norum ad *Alexandrum M.* ita scribit pag. 88. nulla genera mor-

τες· ἢ 20.) οἱ καλούμενοι δὲ
Μάγοι, γίνονται τὸ μαντικόν,
καὶ θύοις ἀνακείμενον, παρὰ
τε Πέρσαις, ἔ Παρθοῖς, ἢ
Βάκτροις, ἢ Χωρασμίοις, ἢ
Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, ἔ Μηδοῖς,
ἢ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρ-
βάραις, ἐφημέριοι τί εἰσι ἔ πολ-
υχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν δια-
τάμναι ἔ αὐτοὶ ἀκριβέτε-
ρον.

solertia versantes. Adhaec qui Magi
adpellantur, genus illud diuina-
tioni deditum & religiosum; in-
super apud Persas, Parthos, Ba-
ctrianos, Chorasmios, Arcos, Sa-
cas, Medos, & multas alias gentes
barbaras, sunt, qui & optime va-
lent, & diu viuunt; ob id ipsum,
quod magiae dant operam, tem-
perantiae in victu studiosissimi.

IV.

IV.

bonum numeramus & nomina, sed diuturnis gaudiis intemperate
fruihur: nullus itaque apud nos sanandis corporibus usus herba-
rum est, nec in alienas perniciēs auxilium petimus constitui. Ex pag.
90. Mortem non patimur, nisi quam aetas affecta portauerit; immo
ipsam mortem, quamuis sero aduenientem, contemunt; ἔτοι θά-
νῃ καταφρονεῖν, ait incertus φιλοσοφούμενον auctor cap. 14. quae
Origeni vulgo adscribuntur.

20. οἱ καλούμενοι δὲ Μάγοι... παρὰ τε Πέρσαις ἢ Παρθοῖς κ. τ. λ.) In-
spice Is. Casaubonum ad Laertii προίμιον, Luciani haud immemo-
rem. Non mirabitur, tam diuersos populos aluisse magos, qui
didicerit, vniuersum orbem antiquum orientis, in Magianismum,
(vt barbare dicam,) & Sabianismum fuisse diuisum, qua de re
agit Humphrey Prideaux in *The old & new Testament connected
in the history of the Iewes* part I. lib. 4. Vtique magorum Aegy-
pti, & quidem longaeuorum, mentio in *Isocratis* Busiride p. 334. &
Phoeniciae, in *Olympiodori* vita *Platonis* pag. 387. & Persidis, Ara-
biae, Aethiopiae atque Aegypti, in *Plinii* hist. nat. XXV. 2. De
Magis ipsis operae facturi sumus pretium si nihil dixerimus, cum
materia sit publica, & a viris doctis dudum occupata; magnus
erit quos numerare labor.

21. 2

IV. Ἡ δὲ δὲ 22.) καὶ ἴσθι ὅλα
μακροβιότης, ὡς περ 22.)
Σέρης μὴ ἱσοῦσι 23.) μὴ
γὰρ τριακοσίαν ζῆν ἔσθαι,
24.)

IV. Immo integrae gentes lon-
gissime proferunt aetatem, sicut
Seres, aiunt, ad annum vsque tre-
centesimum viuere; aliis quidem
eius

21. Ἡ δὲ δὲ ὅλα) Ita est, possuntque nationibus, quae ad summam
senectutem vixerunt, addi Homeritae, quondam μακρόβιοι dicti
apud *Plinium* cod. LXIV. p. 38. Hyperborei, qui feruntur an-
nostis *Plinio* teste IV. 12. Numidae inter Africanos, *Appiani* fide in
Punicis p. 64. Arcadium reges, de quibus *Censorinus* cap. 5. & *Ser-
uius* ad Aeneid. lib. II. Britanni, senium anno CXX. inchoan-
tes, auctore *Plutarcho* de placitis philos. V. 30. Cynaei circa Sar-
diniam habitantes, narrante *Stephano Byzantino* in Κύπρῳ, atque
alii adhuc, a *Gurtlero* in originibus mundi lib. I. cap. 20. sect. 7. pag.
284. memorati, quibus adiacere liceat Melitenfes, utpote octogin-
ta vitae annos plerumque hodie excedentes, uti ex ipsa insula Me-
lita, anno MDXXXIII. in epistola ad Sophum perscripsit *Io. Quin-
tinus Haeduns* pag. 112. nec non Aethiopus, de quibus illustri-
Ludolfus hist. Aethiop. I. 5. salubritatem viuacitas incolarum sequi-
tur, quam nonnulli usque in annos centum produciunt, vna cum Grae-
corum hodiernis monachis, centesimum aetatis annum plerum-
que attingentibus, quod austeræ ipsorum vitae adscribitur, v. *Ale-
xander Helladius* de statu eccles. Graecae praesent. p. 149. seq. & El-
senis olim inter Iudaeos, quos ob frugalem compositamque vitam
centesimum ut plurimum annum excessisse scribit *Iosephus* de bello
Iud. lib. 2. p. 729. edir. Gr. Basil. fuitque illis potus ὕδωρ ραμα-
τιμῶν, secundum *Philonem Iudaeum* de vita contempl. p. 894. quod
mox Noster de Seribus etiam refert.

22. Σέρης) De quibus dicenda praeripuit *Georg. Henr. Vrsinus* disser-
tatione miscellaneis paternis adnexa pag. 360. seqq.

23. μὴ γὰρ τριακοσίαν ζῆν ἔσθαι) Geographus Graecus incertus in anti-
quioribus descriptione ita de Seribus pag. 4. Σέρηνοι δὲ πανταχῶς
ἐκαστὴν

24.) οἱ μὲν, τῷ αἵρι, οἱ δὲ, τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τῆ μακρῆ γῆ-
ρος προστιθέντες· οἱ δὲ, καὶ τῇ
διαιτῇ. ὑδροποτῶν γὰρ φασὶ
τὸ ἔθνος τὰτο συμπαρ· καὶ
25.) Ἀθῶτας δὲ μέχρι τρι-
κοντα

eius rei causam acri, aliis inge-
nio soli, nonnullis etiam generi
victus adscribentibus: aquam
enim haec gens vniuersa potare
dicitur. Porro & Athotas, cen-
tum

ἑκατὸν δέκα & ὅκτω, & ἑκατὸν ἑκοσι ἑτῶν, ad quem locum, quicquid
adferri potuit, etudita breuitate congeffit (ac. Gothofredus, cuius
haec est adnotatio: De Seribus μακροβίους Plinius quoque lib. 6.
cap. 22. in fine, Solinus, Lucianus in μακροβίους p. 632. Immo & cen-
tum triginta & ultra annos eos vivere refert Strabo lib. 15. pag. 482.
Etiam ducentos, Ctesias in Iudicis apud Photium, Strabo pag. 483.
immo & trecentos, Lucianus d. loco, ubi & causas eius rei varias
perstringit.

24. οἱ μὲν, τῷ αἵρι, οἱ δὲ, τῇ γῇ κ. τ. λ.) Ammianus Marcellinus lib.
XXIII. Agunt ipsi quietius Seres, -- coeli apud eos incunda sa-
lubrisque temperies, aeris facies munda, leniumque ventorum com-
modissimus flatus. Quibusdam interpolitis: ipsi praeter alias
frugalissimi -- & ita sunt abstinentes, ut apud se tradentes gigantia,
nihil ipsi comparent aduocitium. Idem lib. XXVII. de Thraci-
bus agens, has vitae ipsorum, in longum durantis aeuum, adfert
causas: Constat autem, inquit, ut vulgare rumores assidui,
omnes pene agrestes -- salubritate virium & praerogativa quadam
vitae longius propagandae nos anteire: idque contingere arbitran-
tur, quod collusione ciborum abstinent calidis, & potum viridita-
te rosis asperginibus gelidis corpora constringente, aurae purioris dal-
cedine potiuntur: radiosque solis suapte natura vitales primi omnium
sentiant, nullis adhuc maculis rerum humanarum infectos. Addat
Hippocratis liber de aere aquis & locis, & Henrici Meibomii epi-
stola de Longaevis ad Serenissimum principem Augustum ducem
Brunsvicensem ac Luneburgensem, edita Helmstadii 1664.

25, καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάντα & ἑκατὸν ἑτῶν) Plinius VII. 2. eos
qui

καὶ καὶ ἑκατὸν ἐτῶν βίῃν 26.) καὶ τῶν Χαλ-
δαίων ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἐτη βίῃν
λύθη· τῆς μὲν καὶ 27.)
ἐπὶ αὐτῷ ἄρτο χραμένους, ὡς
28.)

tum & triginta annos in vita com-
morari, fide aliorum constat. Chal-
daeos etiam, centesimum annum
excedere, famia accepimus, eosque
hordeaceo pane vti, tanquam ad
per-

qui in Arho monte habitant, centenis quadragenis viuere, testis
est. Mirum, si Noster heic in mendo non iacet, ac pro 'Αθῶτας,
quod omnes habent editiones, legendum 'Αθῶας. Ita enim Ste-
phanus Byzantinus in 'Αθῶας. τὸ τοπικὸν 'Αθῶας, χωρὶς τῷ ἰ, καὶ 'Α-
θῶας τὸς ἐνοικῶντας. Ac homines quidem in monte illo habitan-
tes diutius quam alios vixisse, discimus ex *Aelianis* var. hist. IX. 10.
vbi *Schefferus* in consilium vocandus cum *Kuhnio*. Hi ergo in-
telligendi sunt, si *Plinium* audimus. non qui oppidum eiusdem
nominis, in ipso monte situm, incolunt, cuius oppidani, eodem
Stephano monente, 'Αθῶιται nominantur, qui si hoc loco denota-
rentur, tamen non 'Αθῶτας, sed 'Αθῶιται, vel 'Αθῶτας, si hoc oc-
curreret, scribendum foret, quandoquidem & oppidi istius homi-
num dimidio longiorem quam in aliis terris aetatem ponit *Idela*
II. 2.

26. καὶ τῶν Χαλδαίων) Animaduerte, quam accurate magos a Chal-
daeis seiungat Noster, quod & *Strabo lib. XVI. p. 723.* & *Curcius*
V. 1. fecerunt; illi enim sacris operabantur, *aruspicum fratres* id-
eo ab *Arnobio lib. IV. adu. Gentes p. 134.* dicti, hi Astrologiae va-
cabant; quo de discrimine euoluendus *Thomas Gale* ad *Iamblich.*
de mysticis pag. 287. & *Cl. Clericus* indice ad *Stanleii histor. philo-*
sof. orient. voce *Magus*.

27. ἐπὶ αὐτῷ ἄρτῳ) Antiquissimum in cibis hordeum, sicut Athenien-
sum ritum *Menandro auctore* apparet. & gladiatorum cognomine,
qui hordearii vocabantur, verba sunt *Plinii H. N. XVIII. 7.*
pag. 315.

28.) ἔξυδερκίας τὸ το φάρμακον, οἷς γὰρ φασι διὰ τὴν τοιαύτην διαίτην, καὶ τὰς ἄλλας αἰθήσεις ὑπὲρ τὸς ἄλλους ἀνθρώπους ἑρπυμένους εἶναι.

V. Ἄλλα ταῦτα μὲν περὶ τῶν μακροβίων γενεῶν, ἔ τῶν ἰθιῶν, ἅτινα φασι πρὸς πλείους διαγιγνέσθαι χρόνον· οἱ μὲν, διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα· οἱ δὲ, διὰ τὴν διαίτην· οἱ δὲ, καὶ δι' ἄμφω ἔγωγε δ' εἰ σοι δικάσις τὴν ἐλπίδα βραδύως παραίχομαι, ἰσότησας, ὅτι καὶ κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι γιγνέσθαι ἄνθρωποι, οἱ γυμνασίαις τοῦ καθήμεναι, καὶ διαίτῃ τῇ ἐπιτηδεύουσιν πρὸς ὑγιάνειν χρονοῦσι.

perspicacitatem medicamine, quibus aiunt, propter hanc ipsam victus consuetudinem, alios quoque sensus, supra reliquorum hominum sortem vigere.

V. Verum haec de hominum generibus & nationibus longaevis, quas plurimum aetatis exigere ferunt, alii quidem propter situm terrae & coeli benignitatem, alii ob victus rationem, nonnulli propter vtrumque. Ego autem meliorem spem tibi facile prae buero, si ostendero, quavis in terra & sub quolibet coelo, longam vitam iis obtingere, qui accommodatis ad naturam exercitiis & aptissima victus ratione vtentes, seruiunt sanitati.

VI.

VI.

28. ἔξυδερκίας τὸ το φάρμακον) Paulo ante nobis laudatus vir insignis, sc. *Clavicus*, art. Crit. *part. 2. sect. 1. cap. 12. §. 9.* ambiguum hanc esse pronuntiat constructionem, eo quod bina connestantur substantiva, quorum alterum ponatur in gignendi casu, ac proinde intelligendum *medicamentum quo perspicaciores fiunt*, non quo dematur perspicacia. Dubium videri posse sensum, non diffiteor, non tam ex ea ratione quam vir doctus promittit, quam ideo in primis, quod φάρμακον est ex illorum vocabulorum ordine, quae πρὸς nuncupant Graeci, & in vtrumque capiunt.

VI, 29.) Διαίρεση δὲ τῆς λόγου
ποιούμενη τὴν πρώτην, κατὰ γὰρ
τὰς ἐπιτηδεύματα τῶν ἀνδρῶν
& πρώτην γὰρ 30.) τοὺς βασι-
λεὺς καὶ στρατηγοὺς ἀνδρας
150-

VI. Diuidam autem hanc nar-
rationem potissimum iuxta homi-
num studia, & primo loco regia
imperatoriaque perfunctos digni-
tate

tur significatum, id quod de vocabulo nostro commonstratum
dedit laudem supergressus omnem I. C. Dietericus in iatreo Hip-
pocr. p. 1325, seqq. Praeterea, dum de μακροβίον vnice hic ser-
mo est per integrum libellum, nemo adeo coecus est, quin per-
spiciat, ἐκδοχίας φάρμακον nil aliud designare, quam medicamen-
tum quod perspicaciores reddit, cum alioquin repugnarent sequentia,
de ceteris Chaldaeorum αἰσθησιν ἐξηγούμεναι. Ad hanc mentem
Diodorus Siculus ἀθανάτους φάρμακον nominauit lib.1, cap.25.

29. Διαίρεση δὲ τῆς λόγου ποιούμενη τὴν πρώτην) Ad posteriora verba
haec notauit Aemilius in MS. τὴν πρώτην absolute aduerbialiter
ἐξαρτῶν, pro a principio, κατ' ἀρχήν. Steph. Lucianus etiam alibi.
Commodius reddas per praecipue, potissimum; nam si, ut vulgo
etiam fit, conuertas primo, idem sonabit cum eo quod sequitur
καὶ πρώτην γὰρ &c. Dicitur vero τὴν πρώτην ad eundem modum,
quo τὴν ταχέτην, τὴν ἀρχήν, alia. Firmat expositionem res ipsa:
sic Lucianus, se tractatum de longaevis distributurum τὴν πρώτην,
in primis secundum diuersa hominum studia; quod reapse prae-
stat, dum πρώτην γὰρ, primum quidem in acie ponit reges & regiones
vires, dein vero philosophos, mox historicos, tum rhetoras, deni-
que poetas; paucis: βασιλεὺς καὶ πεπαιδευμένους, ut in fine libelli
ipse loquitur.

30. τοὺς βασιλεὺς) Quo nomine Noster eos potissimum designat
in hac narratione, qui aut regio sanguine orti, aut regiam di-
gnitatem adepti fuerunt. Sic in tract. de Salratione pag. 303. τῶν
γὰρ ἐν τῇ Πέρτῃ βασιβάζων, βασιλεὺς τῆς ἀνδραπῆς. Vide de hac
aliisque

ἡμεῖς , 31.) ὅν τινα , tate commemorabo , e quibus
καὶ vnum

aliisque huius vocis notionibus Cl. *Raphelium* ex Polybio ad Ioan. IV. 46. & eum, qui sub *Theophili Amelii* nomine latet in vernaculis adnotationibus ad loca quaedam N. T. pag. 16. Quomodo βασιλεὺς differat a πολυμῶ & τυραννικῶ, inuenies apud *Perizonium* ad Aeliani II. 20. p. 100. ff.

31. ὅν τινα) Ecquis vero est ille unus? Grauiſſima haec quaestio est, & omnino perdigna, in qua suum acumen alta ingenia exerceant, secure tamen neglecta commentatoribus. Nos tenuibus vestigiis filum quoddam praeferemus. Si coniecturae datur locus, forte Auidius Cassius erit, strenuus sub M. Antonino philosopho belli dux, qui ipsam, viuo adhuc imperatore, arripuit tyrannidem, impense laudatus a diuo Marco in epistola ad praefectum suum, legenda apud *Volcatium Gallicanum* in vita Auidii cap. 5. Vel potius innuit Noster Claudium Pompeianum, generum Marci Antonini, cumque maximis honoribus functum atque μακροβίον. Ita quippe *Julius Capitolinus* in Marco Antonino cap. 20. pag. 365. *Proficiscens ad bellum Germanicum, filium suum, non decurso luctus tempore, grandaeno equitis Romani filio Claudio Pompeiano dedit, genere Antiochenſi, nec satis nobili, quem postea bis consulem fecit.* Rurſum D. Marcus litteris ad Faustina[m] apud *Gallicanum* cap. 11. *Pompeianum nostrum in annum sequentem consulem duxi, idemque imperator in oratione ad senatum, ibid. cap. 12. Habetis igitur, P. C. pro gratulatione victoriae generum meorum consulem.* Pompeianum dico: cuius aetas olim remuneranda fuerat consulatu, nisi viri fortes interuenissent. Sed haec ipsa illustri *Steinheilio* non satis expedita habentur, cuius haec sunt ex litteris verba: *Aut auctor noster venustus (videtur enim vocatur a schol. Sophocl. A. 2c. flag. v. 1283. p. 36.) per verba, τὸν τινα, designare volueris Claudium Pompeianum affirmare non ausim, praesertim cum scriptores de huius morte dissentiant. Nomi equidem duos vixisse eodem tem-*
pore

32.) εὐσεβείᾳ μεγάλην
 ἀπολαύσας αὐταρχίας τὴν
 αἰ τὴν τελευταίαν ἀγαθὰ
 τὰς, ἐξηγήθη τὰ μέγιστα
 τὴν οὐκ ἐμὴν τὴν αὐτῶν ἔτι
 γὰρ αὐτὸν καὶ ἐν τῶν μα-
 κροῦν ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον

33.)

unum posteaquam benignissima
 magni & diuinissimi Imperatoris
 fortuna ad supremum fastigium
 euexit, largissimis beneficiis or-
 bem sibi subiectum affecit. Pari
 ratione tibi quoque, habitus ac
 fortu-

pore Pompeianos, patrem & filium, quorum prior M. Antonini ge-
 ner, alter e filia Lucilla nepos fuit, uterque etiam ad consulatus fa-
 stigium accessit, testantibus Fastis & inscriptionibus Gruterianis. Ve-
 rum iuniorum, quem a Caracalla interemptum refert Spartianus, non
 notari perspicuum est. De patre autem res est incerta, hunc enim
 ob insidias struēdas interfectum fuisse a Commodus tradit Lampridius,
 Capitolinus vero vita Pertinacis, p. 55. scribit, Pertinacem Com-
 modo occiso, huic Pompeiano auxilium fuisse, ut imperium sumeret.
 Pari ratione sibi ipsi non constas Zonaras vit. Commodi p. 597. cum
 enim dixisset, Commodum fere omnes claros sui temporis viros in-
 teremisse, excepto Pompeiano, Pertinace & Victorino, paulo post sub-
 iungit, Pompeianum ob intentatam Commodus necem sibi ipsi exi-
 tium conciliasse. Si aliam proponere coniecturam fas erit, forsitan
 de Pertinace sermo fuit Luciano, quia aetate iam pronecla imperii
 culmine ornatus spes de se largissimam orbi terrarum exhibuit.
 Haec tamen vir illustris. Quod si tamen in haec tempora incidit
 Pompeiani maioris aetas, potuit eum in animo habuisse Lucianus,
 qui ab imperatore diuellit hunc unicum, & istius favore ad supre-
 mam dignitatem fuisse euectum scribit, consularem puta. Nam
 haec vivente & florente adhuc illo uno scripta sunt; neque aliud
 ex Nostro colligere licet. Pompeianus ille πρὸς βύτας vocatur
 ab Herodiano l. 6. addente, eius dicta ipsum Commodum reueritum
 fuisse.

32. καὶ εὐσεβείᾳ μεγάλῃ ἀπολάττω) Mallem cum Marcilio: ἢ εὐσε-
 βείᾳ, μεγάλῃ καὶ ἀπολάττω. Quod Graece sonat εὐσεβείᾳ τῇ
 τυχῇ id reddidimus benignissimam fortunam, quia εὐσεβείᾳ quan-

33.) τῆς ἕως ἢ τῆς τύχης,
 ποικίλονται ἱλπίστας γῆρας
 ὑγιᾶν ἢ μακρῶν. καὶ ἅμα
 ζῆλους, ἐργασίῳ σταλῶ τῇ
 διαίτῃ μεγιστὲν ἅμα ἢ ὑγι-
 νάσθαι βίῃ.

VII. Πομπίλιος· τουμαῖς
 34.) ὁ εὐδαιμονίστατος τῶν
 Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μά-
 λιστα 35.) περὶ τὴν θεραπείαν
 τῶν θεῶν ἀρχαίων, 36.)
 ὑπὲρ

fortunae similitudinem in longae-
 uis intuenti, recte sperare licebit
 vegetam seramque senectutem :
 quos si imitari volueris , obser-
 uata hac victus ratione id conse-
 queris, vt diutissime non viuas so-
 lum sed etiam valeas.

VII. Numa Pompilius , ille
 Romanorum regum longe feli-
 cissimus, & Deorum religiosissi-
 mus cultor, supra octoginta an-
 nos vitam traduxisse narratur,
 Ser-

doque *benignum, clementem*, denotat , ostendente illustri *Grob.*
Cupero in appendice ad Homeri apotheosin p. 286. f. Nisi po-
 tius legendum : ὡς καὶ ἐν τῇ βίῳ ἡ μεγάλη &c. Porro αὐτο-
 κράτης· τύχη est periphrasis, pro *imperator fortunatissimus*. Sic
error Hercules, pro, *Hercules errans* ; *victoria Caesaris*, i. e. *victor*
Caesar, & sexcenta alia apud *Vechnerum* Hellenolex. lib. 2. cap. 8.
coro, *Scioppium* ad carmina *Priap.* pag. 39. *Phil. Carolus* ad A.
Gellium p. 355. f. *Muretum* var. lection. III. 4.

33. τῆς ἕως) *Habitus corporis hic videtur notari*, dicit *Aemilius*
 in adnotatis MSS. nec repugnamus.

34. ὁ εὐδαιμονίστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus do-
 mi res suas agere, & sacra in ordinem cogere.

35. περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀρχαίων) *Quid Numa religiosus ?*
 ait *Florus* l. 8.

36. ὑπὲρ τὰ βυδόνοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βίβας) *Poetarum Latinor-
 um princeps Aen. VI.*

-- -- -- *Nosce erines incanaque mouera*
Regis Romani, primus qui legibus urbem
Fundauit, Curibus paruis et paupere terra
Missus in imperium magnam.

Annos

ὡς ἐπὶ ὑδοήκοντα ἔτη βεβαιώ-
ται ἱστορίαι. 37.) Σέβαςθ' δὲ
Τούλλος, Ῥωμαίων ὅς ἐστι βα-
σιλεὺς, ὡς ἐπὶ τὰ ὑδοήκοντα ἔτη
καὶ αὐτοῦ βίωσις ἱστορεῖται.
38.) Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος
Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδου-
δης. 39.) Κύμης δια-
τρίβων, ὡς ἐπὶ τὰ ὑδοήκοντα ἔτη
ἀποθανεὶ συγγενὴς βίωσας.

Seruius Tullius, qui ipse Ro-
manorum rex fuit, similiter
ultra annum octogefimum aetate
processisse perhibetur. Tarquinius
regum Romanorum extremus, qui
regno pulsus Cumis in exilio de-
gebat, ultra nonagesimum annum
firmissimam valetudinem conser-
uasse dicitur.

VIII.

VIII.

Annos aetatis exprimit Plutarchus in vita eius p. 74. ἑταλεύτης δὲ
χρὸν ἢ καλὸν τοῖς ὑδοήκοντα προσβιώσας. Tres & quadraginta
annos regnasse vult Linius l. 21. ac Entropius l. 2. quadraginta
vero & unum, Paulus Diaconus lib. I. pag. 42. & Cassiodorus in
chronico p. 122.

37. Σέβαςθ' δὲ Τούλλος - - ὡς ἐπὶ τὰ ὑδοήκοντα ἔτη) Collige annos
vitae ex imperii. Dionys. Halicarn. antiq. Rom. l. IV. p. 142. qua-
draginta annis circumscriptis magistratum eius; Linius l. 48. ad-
dicit quatuor annos cum Entropio l. 6. & Seneca Raso Breviaris
p. 3. ex quibus emendandi Paulus Aquilegiensis diaconus lib. I.
pag. 44. & Cassiodorus l. d. ann. XXXIII. tantum tribuentes.

38. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς) Quod omnes sci-
unt, ac Naso Fastor. II. factis scite versibus (quorum suauitatem
considerat Io. Hartungius locorum memorabilium decuria 3. cap. 2.
p. 719) sic comprehendit:

Vltimus Tarquinius Romanos gentis habebat

Regna, vir iniustus, fortis ad arma satum.

39. ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὡς ἐπὶ τὰ ὑδοήκοντα) Halicarnassensis lib. 6.
pag. 358. Ταρκύνιος δὲ ὁ βασιλεὺς, ὅστις γὰρ ἐπὶ λοιπῇ ἐκ τῆς γένου
ἐξ ἧς τι γυγνόμεν ὑδοήκοντα ἔτη οἱς τὴν Καμπονίδα Κύμην ἔχειτο
πρὸ ἀποδημιῶν - - παρὰ τὸ βασιλεὺς τινος ἡμερῶν αἰεθρὸν ἐκβῆς Σο-
φιστῶν, καὶ διατρίβων ὡς αὐτὸς.

VIII. Οὗτοι μὲν ἐν Ῥωμαίων βασιλείᾳ οἷς συνάψω ἢ τὸς λοιπὸς βασιλείας, τὸς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένους, ἔτι ἐπιτηδευμάτων ἑκάστου. ἐπὶ εἰλεῖ δὲ σοὶ ἔτι τὸς λοιπὸς Ῥωμαίων, τὸς εἰς μῆκρον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προθεῖς ἅμα ἔτι κατὰ τὴν λοιπὴν Ἱταλίαν ἐπὶ πλεῖστον βιώσαντας. ἀξιόλογον γὰρ ἑλληνικός ἢ ἰσορία 40.) τῶν διαβάλλον περιωμένων τὸν ἐν ταῦθα αἶρα, ὥστε ἡ ἡμᾶς 41.) χρηστοτέρας ἔχον τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῶν τὰς εὐχὰς ἔσθαι, 42.) πρὸς τὸ εἰς μῆκιστον τε ἢ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς ἔθναλτῃς διαπύτην,

VIII. Atque hi quidem sunt reges Romanorum : quibus adiciam ex reliquis gentibus illos , qui ad longam senectutem peruenere , commemoratis etiam cuiusque studiis. Sub finem ceteros quoque Romanorum civium , quorum grandior fuit aetas , adscribam , ne omisissis quidem illis , qui reliquam per Italiam longius vitae spatium exegere. Est autem historia , ad refellendos eos , qui aerem nostrum vituperare conantur , adeo idoneum argumentum , ut & nos benigniorē spem concipiamus fore , ut rata habeantur vota , quae eum nuncu-

40. τῶν διαβάλλον περιωμένων + ἐν ταῦθα αἶρα) De Romani coeli qualitatibus scripserunt Io. Baptista Deani , Marfilium Cognatus , Alexander Petronius , & nostra memoria V.C. Io. Maria Lancisius in ampla dissertatione de hoc argumento edita Romae 1711, qua salubritatem aeris istius adstruit.

41.) χρηστοτέρας ἔχον τὰς ἐλπίδας) Herodianus I. 7. ὑπερήθη τε ἡ Ῥωμαίων δῆμος καὶ χρηταὶ εἶχον ἐλπίδας , qui locus memorias nunc meae forte adest ; & similia apud alios. Mox , pro τελείας εὐχὰς , quod omnes habebant editi libri , excudi curauimus τελείας.

42. πρὸς τὸ εἰς μῆκιστον τε καὶ λιπαρὸν κ. τ. λ.) Ita hunc locum per incisa diuisimus , qui deprauatus legebatur : τελείας ἡμῶν τὰς εὐχὰς ἔσθαι πρὸς τὸ εἰς μῆκιστον τε , καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς , καὶ θάλατταν

των, γῆρας ἀφαιδῶς . 43.)
τῇ ταυτῇ οἰκουμενῇ βασιλεύον-
τα ἦδη, & γῆρῶντα.

nuncupamus in finem, vt ad sum-
mum beatissimumq; senium per-
ueniat is, qui totius est terrae ma-
risque dominus, & suo imperat
orbi, atque senescere iam incipit.

IX. Ἀργανθώνιος μὲν δὲ

IX. Porro Arganthonius Tar-
tes-

44.)

Σαλαττικῆς διαπότῃν, γῆρας ἀφαιδῶς, ac sine sensu verrebatur :
fore, ut voti plane compotes fiatoms, longissimam ac plenissimam tota
terra marisque dominantem senectutem, iamque in suo solo regnan-
tem & senescentem adsequenti. Vidit aliquid huius vitii Iac. Gro-
noui, in totam vero textus dispositionem non penetravit, vidit
quoque Aemilius in MS. monens : Refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς.
πρὸς τὸ ἀφαιδῶς τὸν διαπότῃν εἰς μέγιστον. Ceterum phrasis λιπα-
ρὴν γῆρας Homericæ est, quam sic illustrat *Eustathius* ad Odyss. A.
par. 1676. γῆρας δὲ λιπαρὴν, τὸ δίχα νόσῳ καὶ τῇ ἐκείθεν τηκεδόνος
καὶ ἄλλως δὲ, τὸ εὐδαιμον. ὅ ἔκτανόν μιν ἐλίγον τὸ, χαλεπὸν δ' ἐπὶ
γῆρας ἵκαται.

43. τῇ ταυτῇ οἰκουμενῇ) Romanum denotat orbem, qui sic passim
vocatur ab historicis, *Polybio* VI. 48. *Zosimo* II. 7. *Herodiano* V. 2.
ab oratoribus, *Libanio* orat. funebri in Iulianum imp. p. 290. &
366. *Aschamæto* in legatione pro Christianis sub initium, ac p.
14. Adde eruditos commentatores ad S. Lucae H. 1. Lucia-
nus ipse paullo ante memorauerat τὴν αὐτοκρατορὸς οἰκουμενῇν. Im-
peratorem vero inquit M. Antoninum philosophum, sub cuius
impetii extremo scripsisse videtur Noster hunc tractatum, eoque
γῆρῶντα eum adpellat; peruenit enim M. Antoninus ad sexagesi-
mum primum vitae annum, testibus *Iulio Capitolino* cap. 18. ac
Eutropio VIII. 7. peruenissetque forsân ulterius, nisi aegrotans
abstinisset cibo potuque, mori cupiens, auxissesque morbum, nar-
rans eodem *Capitolino* cap. 28.

44.) Ταρτησίων βασιλεὺς ,
πρωτὴν τῶν & ἑκατὸν ἔτη βιω-
ναι λέγεται , 45.) οὗ Ἡρόδοτος
ὁ λογοποιὸς , καὶ ὁ μελοποιὸς 46.)
Ἀνακρέων

teffiorum rex, quinquaginta & cen-
tum annos vixisse dicitur , sicut
habet Herodotus historiae, & Ana-
creon lyrici carminis conditor: ve-
rum

44. Ταρτησίῳ) Gangraena tollenda est, quae clanculum huic loco
insedit, ac vel inuitis editionibus vniuersis, ne Aldina quidem ex-
clusa, sic rescribendum, cum perperam ταρτησίῳ antea lectum fue-
rit. Dubitare nos haud sinunt veteres. Plinius III. 1. Car-
seia, Tartessos a Graecis dicta. Item Stephanus Byz. Ταρτησός,
πόλις Ἰβηρίας. Et mox: τὸ Ἰθνηκὸν Ταρτησίου. Hesychius: Ταρτησός,
πόλις ἔξω τῶν Ἡρακλείων σελῶν, ἧς Ἀργωνθίων ἰβηρίων. Ar-
rianus de expedit. Alex. M. lib. II. cap. 16. Φονίκων κτίσμα ἡ
Ταρτησός. Strabo lib. III. pag. 140. πόλις -- καλεῖσθαι Ταρτησόν -- &
τὴν χώραν Ταρτησίδος. Appianus Alexandrinus de bello Hispan.
pag. 424. Ἕλληες τε ἐμάχοντο ἐν Ταρτησὶ καὶ Ἀργωνθίον Ταρτησὺ
βασιλεὺς πλοῦντες -- ἡ γὰρ Ἀργωνθία βασιλεία ἐν Ἰβηρίᾳ ἦν. καὶ
Ταρτησός μοι δοκεῖ τότε εἶναι πόλις ἐπὶ θαλάσσει &c. De ipsa
Tartesso fusc differentem vide Aldrete lib. III. cap. 12. operis Del
Origen, y principio de la lengua Castellana, Romae MDCVI. pu-
blicati.

45. οὗ Ἡρόδοτος) Sed qui CXX. annis vitam Arganthonii meti-
tur, libro I. sect. 163. ἐνταῦθα δὲ Ταρτησὺ ἐνθάδε τῶν
Ἰβήρων δὲ πάντα, ἑκατὸν & ἑκατὸν.

46. Ἀνακρέων) Ode LXVIII.

ἔγω δὲ εἴτ' αὖτ' Ἀμαλθίῃ
βυλίσμην κίχας, οὗτ' ἔτι
Πρωτὴν τῶν τε καὶ ἑκατὸν
(Ἀργωνθίων ὡς ἔφαξ)
Ταρτησὺ βασιλεύσει.

Prouocat ad utrumque , Herodorum puta & Anacreontem,
Philegon quomodo Trallianus de longaeuitis, cap. 4. Ἀργωνθίων
ὁ τῶν

Ἀγαθόκλην. 47.) ἀλλὰ τῷ μέν μῦθος τις δοκῇ. 48.) Ἀγαθόκλης δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἑτῶν ἑνῆκοντα πέντε τελευταῖα, καθ' ὧν 49.) Δημοχάρης καὶ Τίμαχος litteris prodit.

ὁ τῶν Ταρτησίων βασιλεὺς, ὡς ἰσοῦν Ἡρόδοτος, ὁ Ἀνακτοῦν ὁ ποιητής, ἐπὶ ν'. ut ex huius etiam & Censorini, mox adferendi, testimonio liqueat, aliter in Herodoto olim, quam nunc, scriptum fuisse. Porro quidam plures adhuc quam CL. annos Arganthonii numerant, ut adnotatum ab illustri eruditione clarissimis vitis, lo. Poterri ad S. Basilii M. orationem de legendis gentilium libris cap. 22. & Iosua Barnes ad Anacreontem. Ipsum denique Arganthonii nomen habet aliquid ominis, alludens ad κτην τῷ, quod sonat παλυχρόν, ex felici σχασμῷ Sam. Bocharti Geogr. sacr. part. 2. lib. 1. cap. 34. pag. 672.

47. ἀλλὰ τῷ μέν μῦθος τις δοκῇ) Est in hac mente Censorini cap. V. Poetae quidem multa incredibilia scripserunt, nec minus historici Graeci, quamvis a vero par non fuit decedere: ut Herodotus, apud quem legimus Arganthonium Tartheσίων regem C. 43 L. annorum fuisse. Aut Ephorus, qui tradidit Arcadas dicere, apud se reges antiquos, aliquot ad CCC. vixisse annos. Verum haec, ut fabulosa, praetereo.

48. Ἀγαθόκλης τε ὁ Σικελίας τύραννος ἑτῶν ἑνῆκοντα πέντε τελευταῖα) Senem vocat Iustinus XXIII. 2. caluum fuisse, & prae senio defluxisse capillos, patet. ex Aeliani var. hist. XI. 4. Nonnisi LXXII. annos vitam & spiritum duxisse contendit Diodorus Siculus in eclogis libri XXI. a Rhodomanno primum editis.

49. Δημοχάρης) Vossium vide de historicis Graecis I. 11. p. 68. Pervizon. ad Aeliani var. hist. III. 7. Mensorium in bibliotheca Attici, tomo X. thesauri antiq. Graec. Gronovianarum col. 1479.

20.) Τίμαιος ἱστορῶν.
 51.) Ἰέραν τε, ὃ Συρακουσίων
 τυραννος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν
 γινόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βα-
 σιλεύσας ἑβδομήκοντα ἐτη,
 ὥσπερ 52.) Δημήτριος τε ὁ
 Καλλισιανὸς ἔ' ἄλλοι λέγου-
 σιν. 53.) Ἀρτίας δὲ Σκυθῶν
 βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς
 Φίλιππον περὶ τὸν Ἰσθμὸν ποτα-
 μῶν, ἔπεσεν, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα
 ἐτη

prodiderunt. Hieron quoque
 Syracusanorum tyrannis, duos &
 nonaginta natus annos, ex morbo
 interiit, cum regno praefuisset an-
 nos septuaginta, quemadmodum
 Demetrius Calantianus alique
 referunt. Anteus Scytharum rex,
 in praelio, cum Philippo ad Istrum
 fluuium commisso, annum iam
 nonagesimum egressus, cecidit.

Bar-

50. Τίμαιος) Denuo huius Noster meminit infra, & Scholiaſtes eius ad
 Aſinum pag. 4. & Polybius XV. 33. p. 1003. Tauromeni in Sici-
 lia natus, scripsit Athenis, *Plutarch.* de exſilio p. 605. Nobilis
 eſt de eo *Diodori Siculi* locus, ex principio libri quinti: Τίμαιος
 μὲν ἔν μεγίστην πρόνοιαν παπομένης τῆς τῶν χρόνων ἀκριβείας, καὶ
 τῆς πολυπειρίας πεφρονήτως, διὰ τὰς αἰαίρας καὶ μακρὰς ἐπιτιμή-
 σεις ἐλόγως διαβάλλεται, καὶ διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐπιτιμήσεως
 Ἐπιτίμιος ὑπὸ τινων ὀνομάσθη, nec non alius *Longini* περὶ ὕψους ſect.
 IV. ſed qui ab harum rerum cupidis inſpiciendus ipſe eſt, ut quid
 in Timaeo laudandum, quid reprehendendum ſit, intelligant.
 Tractat de eo, praeter *Vossium* dicto opere, *Mentſius* ad *Heltych.*
Mileſium pag. 203. 204.
 51. Ἰέραν) Nonageſimo obiiſſe anno teſtatur *Linus* XXIV. 4. &
Valerius Maximus VIII. 13.
 52. Δημήτριος τε ὁ Καλλισιανός) Mendum heic latere, animaduer-
 ſum eſt *Palmerio*, *Menagio*, *Voffio* de hiſtoricis Gr. III p. 3. 2. *Ment-*
ſio in biblioheca Gr. col. 1344. atque *Aemyllo* in notis MSS.
 qui Καλατιανός aut Καλαντιανός reſtituendum eſſe monuerunt.
 53. Ἀρτίας) Accipe illuſtrationem ex epiſtola Steinheii inas *Reſtius*
ſorſitan Ἀρτίας dicereſtur. ita enim ſcriptum eius nomen occurrit
 apud

ἰτη γηγεῖας. § 4.) Βάρδουλις
 ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ'
 ἰττι λέγεται μάχεσθαι § 5.)
 ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ,
 § 6.) εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη.
 Τῆς δὲ § 7.) Ὀδρυσιῶν βα-
 σιλεὺς,

Bardylis Illyriorum rex, in eo, quod
 contra Philippum gessit, praelio,
 pugnasse ex equo fertur, cum no-
 naginta adeptus esset annos. Te-
 res, Odrysarum rex, teste Theo-
 pompo, ad aetatis annum nona-
 gesti-

apud Plutarchum apophtheg. Reg. pag. 128. Ἀτίας ἡγεαφί πρὸς τὸν
 Φίλιππον, & de fort. Alex. serm. 2. p. 248. ὁ δὲ τῶν Σκυθῶν βασι-
 λεὺς Ἀτίας Ἰσμανίαν τὸν αὐλητὴν λαβὼν αἰχμάλωτον. Strab. l. 7.
 p. 355. Ἀτίας δὲ δοκεῖ τῶν πλείων ἀρετῶν ταύτη | βαρβαρίαν, | ὁ
 πρὸς Φίλιππον πολεμήσας τὸν Ἀμύντιν. Iustinus 3, 2. vocat eum
 Atibeam, quem sequitur Frontinus Strateg. 2, 4, 20. Eundem esse
 prae cuius epistolam sacris Laconicam profert Clementis Alex. lib. 5. p.
 561. Βασίλειος Σκυθῶν Ἀτοίας Βυζαντίων ἀμύνει. Μὴ βλαπτέτε
 προεῖδες ἡμῶς, ἵνα μὴ ἡμεῖς ἵπποι ὑμῶν ὑδαρ πίνωσι. Et rectissime
 hanc se coniecturam habere vel ex eo patet, quod codices MSS.
 quidam Clementis Alexandrini etiam Ἀντίας habeant, ut in recen-
 tissima editione Oxoniensi adnotatum est p. 664.

§ 4. Βάρδουλις) Geminato λ. scribitur in Plutarchi vita Pyrrhi p. 387.
 & in Helladii Chrestom. col. 955. Βράδουλλης, quod tamen in Βάρ-
 δουλλης mutandum.

§ 5. ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ) Describit hoc bellum Diod. Siculus
 lib. XVI. pag. 512.

§ 6. εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη) Hoc est nonagenarius, ut recte explicat
 Scholiastra, & locutio τελῶν εἰς ἀνδρας, quam adfert, extat apud No-
 situm in Fugitiuis pag. 596. ἐπὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελῶν ἡξάντο.

§ 7. Τῆς δὲ Ὀδρυσιῶν βασιλεὺς) Quam lectionem in textum ipsum
 admittere non dubitavimus, postquam Marcellus, Menagius, Pal-
 merius & Bochartus Geogr. S. part. 1. lib. 3. cap. 2. v. 73. eam sta-
 bilierunt, atque sic in scripto etiam codice suo, inuenisse se testa-
 tur

στεινός, καθά φησι 58.) Θυό-
 παμπος, δύο καὶ ἐναντίοντα
 ἑτῶν ἑταλεύτησιν. 59.) Ἀντίγο-
 νος δὲ ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλ-
 μος, βασιλεύων Μακεδó-
 νων, 60.) περὶ Φρυγίαν μα-
 χόμενος Σελεύκῳ Ἐλευσίμαχῳ,
 τραύμασι πολλοῖς περιπτέων,
 ἑταλεύτησιν ἑτῶν ἐνδὲ καὶ ἑγδοή-
 κοντα, ὥσπερ 61.) ὁ συστρε-
 τωό-

gesimum procedens, extinctus est.
 Antigonus, Philippi filius, altero
 captus oculo, rex Macedoniae, in
 Phrygia cum Seleuco & Lyfimacho
 pugnans, multis vulneribus con-
 fectus e vita migravit, anno aetatis
 octogesimo primo, prout comme-
 morat Hieronymus, qui cum eo
 stipendia in bello meruit. Lys-
 machus,

tur Graecinis. Odryae autem inter Thraciae gentes nobilitate
 & potentia maxime floruerunt, de quibus consulendus V.C. *Cel-
 larius* Geogr. antiq. II. 15. pag. 1319. Teres, illorum rex, praeter
 iam indicatos a viris doctis scriptores, disorte nominatur a *Xeno-
 phonte* de exped. Cyri lib. VII. pag. 411. αὐτὴ δ' ἦν αὐκῆτι ἀρχὴ Μυ-
 σαδῶν, ἀλλὰ τῆς τῷ Ὀδρῶσι ἀρχαίᾳ τινός.

58. Θυόπαμπος) Omnia de hoc historico occupantur commenta-
 tores ad *Longini* sectionem 43. *Maurisius* ad *Hesych.* Miles. pag.
 185. ff. *Perizonius* ad *Aelian* var. hist. III. 18. p. 223. *Vossius* de
 hist. Graec. I. 7. De eius opere, *Θαυμασίως* inscripto, euoluendus
Maassiacus diss. Crit. pag. 387.

59. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου, ὁ μονόφθαλμος) Vnde & Cyclops cogno-
 minatus fuit. vid. *Lud. Caslius Rhodiginus* antiq. lection. XXI.

38. pag. 838.

60. περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ - ἑταλεύτησιν ἑτῶν ἐνδὲ καὶ ἑγδοή-
 κοντα) *Appianus Alex.* in Syriacis, p. 197. de Seleuco refert,
 quod duo maxima contra Macedonas gesserit bella, quorum
 prius intulerit Ἀντιγόνῳ περὶ Τύβου τῆς Φρυγίας, αὐτῷ μαχαμένῳ, καὶ
 ὕστερ ἑγδοήκοντα ἔτη γεγονότι. In quo praelio occisum scribit etiam
Cornel. Nepos XXI. 3. sed grandaeuum fuisse tacet.

61. ὥσπερ ὁ συστρεττωόμενος αὐτῷ ἱερώνυμος ἰσορῶν) Ex miles, & lega-
 tus,

ταύτην αὐτῷ Ἰερώνυμος
ἱστορ. καὶ 62.) Ἀντίμαχος
ἢ Μακεδόνων βασιλεὺς, ἐν τῇ
πρὸς Σέλευκον ἀποστάσει μάχῃ,
ἦτο ὑδακμοστὴν τελευτῶν, ὡς δὲ
αὐτῇ φησὶν Ἰερώνυμος. Ἀντι-
γῶν δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημη-
τρίου, υἱανὸς δὲ Ἀντιγόνου, τῷ
μανοφθάλμῳ. ὅτε τις τίσταται
καὶ τιστράκοντα Μακεδόνων
ἡγεμὼν ἦν, ἰβλιντος δὲ
ὑδακμοστῆς, ὡς 63.) Μηδίας τε
ἱστορ., καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
ἱστορ. καὶ 64.) Ἀντίπατρος
δ' ἴσ-

machus, & ipse Macedonum rex,
in pugna contra Seleucum occu-
puit, vita ad annum octogesimum
prouecta, eodem testante Hiero-
nymo. Antigonus Demetrii filius,
Antigoni vnoculi nepos, quatuor
& quadraginta annos Macedo-
niam rexit, viuendique modum
fecit anno octogesimo, narrante
Medio aliisque scriptoribus. An-
tipater, patre natus Iolao, qui plu-
rimum

nus, & historicus fuit. *Diodor. Sic. lib. XVIII. p. 650.* Μετὰ δὲ
ταῦτα ὁ Εὐμένης πρὸς τὸν Ἀντίπατρον πρεσβυτάτῃ ἀπέστειλε περὶ τῶν
ἡμελογιών, ὅν ἦν ἡγέμενος Ἰερώνυμος, δὲ ταῖς τῶν διαδόχων ἱστορίας γα-
γραφεῖς. Idem p. 654. haec fere repetit. Antigoni legatum ad
Eumenem fuisse, discimus ex *Plutarchi Eumene p. 590.* Scripsisse
de Successionibus tradit *Iosephus lib. I. aduersus Apionem p. 1050.*
centum & XL. annos a tergo posuisse, Noster infra in enumera-
tione historicorum τῶν μακροβίων innuit.

62. Ἀντίμαχος. -- ἱστορ. ὑδακμοστὴν τελευτῶν) Paullo infra hunc nume-
rum *Isidorus XVII. 1.* pugnam ipsius contra Seleucum recensens:
Lyfmacius quatuor & LXX. annos natus erat. Aetatem ad LXX.
tantum annum prorogasse arguit *Appianus Alex. in Syr. pag. 209.*
ὑδακμοστῆς ὢν, στρατηγὸς καὶ μάχιμος ἦν.

63. ὡς Μηδίας τε ἱστορ.) Scias velim, Medium notari Larissaeum,
historicum, & cum Alex. M. militantem, *Strabo lib. XI. pag. 509.*
Ἀντιγόνου φίλον, *Plutarch.* in Demetr. pag. 396.

64. Ἀντίπατρος δ' Ἰολάου) Bene *Grænenius.* cum *Obsequio*: Antipater
Iolao

ὁ Ἰολαὸς, μέγιστον δυναστείας, ὃ
ἐπιτροπτεύσας πολλὰς Μακε-
δονίαν βασιλείας. ὑπὲρ ὀγδοή-
κοντα ἔτη ἔτ' ἔζησας, ἐτε-
λεύσα τὴν βίον. Πτολεμαῖος
δὲ ὁ Λάγος, ὁ τῶν κατ' αὐτὸν
εὐδαιμονέστατος βασιλεὺς, Αἰ-
γύπτῳ μὲν ἐβασίλευσε τέ-
σσαρες καὶ ὀγδοήκοντα βιῶσας
ἔτη. ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν αἰ-
χὴν, πρὸ δυοῖν ἑτοῖν τῆς τελευ-
τῆς, τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φι-
λαδέλφῳ δὲ ἐπικλήσιν, ὅς τις
65.) διεδέξατο τὴν πατρῴαν
βασιλείαν ἀδελφῶν. 66.) Φι-
λαί-

rimum potentia valuit, multo-
rumque Macedoniae regum tu-
telam egit, pariter anno octogesimo circumacto vitam finivit. Pto-
lemaeus Lagi filius, inter reges ae-
tatis suae felicissimus, Aegypti re-
gnum tenuit in annum vsque ae-
tatis octogesimum supra quar-
tum: viuius autem tradidit im-
perium, duobus ante mortem an-
nis, Ptolemaeo filio, cognomine
Philadelpho, qui e fratribus pa-
ternum nactus est imperium. Phi-
letae

Iolao patre genitus; estque in eadem sententia *Vossius*, de hist. Gr.
I. 10. pag. 61.

65. διεδέξατο τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν) Adnotatio Aemylī
MS. sic habet: *successit in paternum regnum fratrum. alii, regnum
paternum sortitus est a fratribus.* Qui ita vertunt, dormire vi-
dentur; ac neutra interpretatio quadrat, licet posterior sit *Obse-*
poei, prior *Benedicti*. Reddendum potius: *qui ex fratribus pa-*
ternum obtinuit imperium. Erat enim Ptolemaei magni filius
natu minimus, sed a patre successor constitutus. *Iustinus* XVI. 2.
2, (Ptolemaeus) *contra ius gentium minimo natu ex filiis ante*
infirmam regnum tradiderat, eiusque rei rationem populo red-
diderat.

66. Φιλαίτερος) Quod si illustri *Ez. Spanhemius* de usu & prae-
stantia numism. dissert. II. X. pag. 511. seq. edit. Londin. vel maxi-
me non monuisset, mutandum id nominis in *Φιλταίος*, tamen hoc
ex *Strabone* lib. XIII. pag. 595, *Appiano* de bell. Syr. pag. 209. alijs-
que constare potuisset.

λαίτῃ δὲ, 67.) πρῶτος
μὲν ἐκλήσατο τὴν περὶ Πέργα-
μον ἀρχὴν, ἢ κατέχον, εὐνυ-
χος ὡς κατέσχευε δὲ τὸν βίον,
ὀδοποιεῖται ἰσὺς γινώμενος. 68)
Ἀτταλὸς δὲ, ὁ ἐπικληθεὶς Φι-
λαδέλφης, τῶν Περγαμηνῶν ἔ-
στις βασιλεὺς, πρὸς οὗ ὁ
Σκιπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρα-
τηγὴς ἀφίκεται, δύο καὶ ὀγδοήκον-
τα ἰσὺς ἐξέλειπε τὸν βίον. 69.)
Μι-

letaerus, qui Pergami principatum
primus sibi vindicauit & retinuit,
cum fuisset eunuchus, vitam cum
morte commutauit octogena-
rius. Attalus, cui Philadelphi
cognomen adhaesit, & ipse Per-
gamenorum rex, ad quem etiam
Scipio Romanorum imperator
venit, duos & octoginta annos na-
tus, viuere desuit. Mithridates,
rex

67. πρῶτος μὲν ἐκλήσατο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, ἢ κατέχον) Et hic
versionem immutauimus, quae olim haec erat; *primus tenuit &*
possedit. Potius conditor fuit regni Pergamenorum, quod sibi
primus acquisiuit, acquisitumque *tenuit,* & fratris filio Eumeni re-
liquit, Adhaec, ἢ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ est ipsum imperium Perga-
menum, circumlocutione Attica, quam & in nominibus homi-
num propriis & regionum locorumque adhibent. Priora sibi huc
faciunt, quare non tangimus. Posterioris ordinis haec sunt. Τὰ
περὶ τὸ ἱερὸν ἐστὶν *templum* in *Heliodor.* VII. II. pag. 320. τὰ περὶ τὴν
χώραν regio, apud *Isocratem* in *Areop.* ab initio, τὰ περὶ Κύνρον, ἢ
κυρία, καὶ Κυλάϊαν, Cyprus, Phoenicia, Cilicia, apud eundem orat. ad
Philippum p. 244. Ἦος αὐτεμ Pergami regnum adeptus est Phile-
tactus, εὐνυχος ὡς, virore Lysimachi gazae custos, pro antiquo-
rum consuetudine, qui maximis officiis praeficiebant eunuchos,
quos orientis regum ἐφθαλμὸς καὶ ἀνοὰς elegantissime vocat. *He-
liod.* lib. VIII. cap. vii. pag. 405.

68. Ἀτταλὸς) De variis Pergamenorum regibus, Attali nomen
gerentibus, vide magnum *Scaligerum* can. *Isagog.* lib. XIII. p. 220.
31. & *Clar. Cellarium* hist. antiq. pag. 50. seq.

69. Μιθριδάτης -- ὁ προαναγορευθεὶς Κτιστής) Quemadmodum quis
dicitur

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασι-
λεύς, ὁ προσαγορευθεὶς Κλισίης,
Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον
70.) Φεύγων, ἐπὶ Πόντῳ ἐτε-
λεύ-

rex Ponti, cognominatus Cristes,
Antigonum vnoculum fugiens, in
Ponto mortuus est aetatis anno
quarto & octogesimo, sicut Hie-
rony-

dicitur πόλιν κλίσαι, urbem condere, qua locutione Arrianus fre-
quentissime utitur in libris expedit. Alexand. M. pag. 91. 313. 314.
350. 351. 406. & urbs ipsa vocatur κλισμα pag. 126. 313. 315.
eius a quo condita, sic, κλισίης, conditor est. Κτισέν autem la-
tius patet quam latinum condere. Nam non solum de solo, sed
etiam de superficie dici potest, ut κλίσεν ἰθύν, χώραν, regiones &
provincias, colonias: condere vero de superficie duntaxat, non enim
potest dici condere insulam, aut regionem aut provinciam, sed urbes
in provincia aut in insula, verba sunt Maussaci ad Plutarchum de
fluminibus pag. 249. quo cum paria sentit Possius de histor. Gr.
IV. 5. pag. 450. Eiusdem, inquit, fuerε κτισεὶς ἰθύν καὶ πόλιν,
hoc est, libri de origine gentium, & urbium conditoribus. Ita enim
loqui malo, quam ut gentes ac regiones condi dicam: etsi non igno-
rem, apud Hieronymum in chronico Eusebiano legi: Bithynia con-
dita a Phoenice, quod Graece esset ἐκτίδω. Adici Hieronymo
posset locus Suetonis in Octavio Augusto cap. 98. Ex dilectis
unum Masgabam nomine quasi conditorem insulae κτισήν vocare
consueverat. mox recitat Augusti versum de tumultu huius Masga-
bae: Κτισὺ δὲ τὴν βασιλίσσαν πύργον. Nec etiam Iussini locus
II. 6. a quo (Deucalione) propterea genus hominum conditum
dicitur. Noster ergo Mithridates Κτισίης dicitur, utpote condi-
tor regni Pontici; cuius & successorum stemma habes in virorum
doctorum adnotatis ad Appiani Mithridatica pag. 411. & Cellarii
hist. antiqua pag. 219. seq.

70. Φεύγων ἐπὶ Πόντῳ) Tria haec vocabula innicem coniungere &
sic interpretari suavit Gronovius: fugiens in Pontum, non satis
recto consilio, cum vix Graeca talem sensum patiantur. Nec
iuvat

λόντος, βίωσας ἔτη τέσσαρα
ἐν δόμῳ τῷ, ὡς παρ' ἱερωνυ-
μου· ἱερων., ἐ ἄλλοι συγγρα-
φῆς. 71.) Ἀριαράθης δὲ ὁ
Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο
μὲν ἐν ἡλικίᾳ ἐξῆς ἔτη,
ὡς ἱερωνυμὸς· ἱερων. ἰδὺνθ' ὅτι
ἦν καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέ-
σθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδικκαν
μάχῃ (ἡγεθῆς, 72.) ἀνι-
σκαλο-

ronymus & alii scriptores prodi-
dere. Rex Cappadocum Aria-
rathes, Hieronymo teste, duos an-
nos & octoginta affecutus est, ac
fortassis ad grandiore aetatem
peruenire potuisset, nisi viuis in
pugna contra Perdiccam captus,
in crucemque actus fuisset. Cyrus
maior Persarum rex, vt docent
Persa-

lunar virum, doctum locus ex Nostro, vbi πρῶτον δὲ ἔδη τὸν
ἐπὶ Κερύθῳ, ibi enim ne, verbum quidem φέωγιν occur-
rit, & reticeretur ἰδὼν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum
mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene
ἐπὶ cum secundo casu effertur; at nostrae constructionis alia est
necessitudo, ac φέωγιν cum ἐπὶ, quando motum ad locum inuol-
uit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ δὲ ἀναφύγειν in
Appiani ἀναβάσει lib. III. pag. 201. & S. Matth. XXIV. 16, quod
alias etiam eis τὰ δὲ, ac πρὸς τὰ δὲ φέωγιν dicitur. De ipsa
Mithridatis fuga videndus *Appianus Alex. l. 8. pag. 503.*

71. Ἀριαράθης) Historia extat in *Diod. Sic. XVIII. 16.* & *Appiano pag.*
302. & obiter in *Iustino XIII. 6.*

72. ἀνισκαλομένη) Creberrime vititur hoc verbo Noster. . Loca
non recitabimus, sed indice monstrabimus digito. Repetiuntur
illa in iudicio vocalium *pag. 50.* in Timone *pag. 174. 177. 178.* in
Contemplantibus *p. 352.* bis, in Reuiviscantibus *p. 390.* in Ty-
ranno *p. 427.* in Ioue confutato *p. 125.* in Ioue tragoedo *p. 139.*
in Philopside *p. 346.* & De morte Peregrini *p. 566. 568.* *Appia-*

παλαίσι 73.) Κύρθ δὲ
74.) ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ
παλαίς, ὡς δηλοῦν οἱ Περ-
σῶν καὶ Ἀσσυρίων ἔροι, ὡς καὶ
75.)

Perfarum & Assyriorum cippi,
quibus etiam suffragari videtur
Onesicritus, qui de rebus gestis A-
lexandri magni scripsit, singulos
requi-

nis d. l. in eadem historia vice eius ponit ἐκρίμασι, quod idem
valer cum verbo nostro, monstrante *Iusto Lipsio* de Cruce l. 4. pag.
16. 17.

73. Κύρθ δὲ -- ὁ παλαίς) Obiit μάλα προσβύτης, dicit *Xenophon*
Cycrop. lib. VIII, pag. 233. & mox Cyrus ipse in ultima oratione,
ad filios & amicos habita, pag. 234. ita de se: τέρων γῆρας ὑπέκ-
πεσε καὶ δόμην τῆς ἐμῆς νεότητος ἀδινέστερον γινόμενον. Verum de
eius morte varia narrant scriptores. Adi *Collarium* hist. antiq.
pag. 14.

74. οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ἔροι) *Antonius Aemilius* in notis MSS.
ita: ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur. Tu vero
lapides aut columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente *Iulio Pol-
duce* lib. III. sect. 85. pag. 309. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, in-
uenta artium, resque notatu dignas, inscribebant veteres Babylo-
nii, Aegyptii, Graeci, Romani, de quibus omnibus *Holstenius* in-
spice ad *Porphyrium* de vita Pythagorae pag. 5. seq. & iunge *Reine-
sius* variat. lect. l. 12. pag. 97. *Huetius* Demonstr. Euang. propof.
IV. cap. 25. 14. pag. 82. seqq. *Marsham* canonem chron. ad secul.
XV. pag. 418. in primis vero cum laudis praefatione semper no-
minandum *Fabricium* biblioth. Gr. l. 11. pag. 73. seq. Idem constat
de Sinenfibus, ac populis septem, subiectis trioni; illorum quod-
dam huius generis monumentum, post *Athanasium Kircherum*, cum
orbe erudito fecit commune *Andreas Mullerus*, Græffenhagius,
Berolini 1672. horum vero Runae, vel ex *Olas Wormis* litteratura
Runica innotuerunt omnibus. Quin & illi, qui officio defuncti
erant publico, facta sua ἐπιλῆς imprimebant, quod de *Lycurgo* ora-
tore refert *Plutarchus* in eius vita, sub fine.

75.) Ὀνησίκριτος, ὃ τὰ ἐπὶ
ἀδελφῶν συγγράφας, συμ-
φασιν δοκῶν, ἐκαστοῦ τῆς γνώ-
μης, ἐκίτη μὲν ἐκ ἐκαστοῦ τῶν
φίλων, μαθὼν δὲ τὰς πλείους
λαθραμένους ὑπὸ Καμβύσε
τὴν υἱόν, ὃ φασιν ὅτι Καμβύ-
σε κατὰ πρῶτον τὸ ἐκίτη
ταῦτα πεπονημένους, τὸ μὲν τι,
πρὸς τὴν αἰσχύνην τὴν ὑπὸ δια-
βληθῶν, τὸ δὲ τι, αἰς παρανο-
μήναι αὐτὸν αἰτιασάμενος,
ἀδυνάτους ἐπὶ τὴν τὸν βίον.
76.) Ἀρταξέρξης, ὃ Μνημόν
ἐπαλειθῆς, ὃφ' ὃν Κύρος ὃ
ἀδελφὸς ἐπὶ τὴν τὸν βίον, 77.)
Βασι-

requirebat amicos, quorum cum
plurimos a Cambyse peremitos
esse cognouisset, affirmaretque
Cambyses, talia se illius mandato
patrasse, partim ob filii crudelita-
tem calumniis petitus, partim
ipsum tanquam legis violatorem
incusans, dolore exanimatus vitae
valedixit. Artaxerxes, qui Mne-
monis cognomen habuit, aduer-
sus quem Cyrus frater exercitum
duxit, regnans in Perside morbo

ex-

75. Ὀνησίκριτος.) Philosophus fuit ex Diogenis Cynici contuber-
nio, *Plutarchus* in *Alex.* pag. 701. etiam historicus, ut ex eodem
pag. 691. patet, aliisque sedulo nominatis a magno *Vossio* de histor.
Gr. l. 10. pag. 59. 60. nec non gubernator naviculæ fuit ostenden-
te *Iac. Grononio* ad *Arriani* VI. 2. pag. 237.

76. Ἀρταξέρξης ὃ Μνημόν.) Plane ut Noster ex Dinone annos huius
Artaxerxis numerat, sic & *Plutarchus* consentit in extremo vitae
eius.

77. Βασιλείαν ἐν Πέρσῃσι ἐπὶ τὴν τὸν βίον.) Sine hæc intelligas, quod in
Perside regnauerit, siue quod illic diem clausit ipse Persarum
rex, rara quidem est ca locutio, nec tamen sine exemplo. Nam &
Actianus var. hist. l. 31. Persiæ dominum scribit βασιλέα ἐν
Πέρσῃσι, equitatus in Persidem, quam lectionem & interpretationem
recte tueretur *Perizonius*, laudatus ideo a *Cl. Elsnere* in observat.
sicc. ad *Ioann.* III. 29.

Βασιλεύων ἐν Πέρσῃσι ἑταλεύ-
της περὶ τὴν, ἔξ ἧς ἀγδοῦνται
ἐτῶν γινόμενον. ὡς δὲ 78.)
Δαίμων ἱσορῶν, τασσάμενος ἡ
ἐναντιότατος. Ἀρταξέρξης ἐτε-
ρῶ Περσῶν βασιλεὺς, ἐν φησὶ
ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ
79.) Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς
συγγραφικῶς βασιλεύων, ἐτη
τρία ἡδὲ πενήκοντα βίβας, ἐπι-
βελῇ ταδελφῇ Γαριθρῶ ἰδο-
λοφονήθῃ. 80.) Σιναρθόκλης
δὲ ὁ 81.) Παρθυαίων βασι-
λεὺς,

extinctus est, cumulatim sex &
octoginta annis, vel, ut Dinon au-
ctor est, quatuor & nonaginta.
Artaxerxes alter Persarum rex,
quem patrum suorum aeuo Ili-
dorus Characenus historicus re-
gnasse affirmat, cum vitam ad ter-
tium & nonagesimum annum pro-
rogasset, infidiis fratris Gofithrae
peremptus est. Porro Sinarthocles
rex Parthorum, qui per nonagin-
ta

78. Δαίμων) De hoc Vossius cit. opere lib. IV. cap. 8. pag. 460. & Petri-
comius ad Aeliani VII. 1.

79. Ἰσίδωρος ὁ χαρακηνὸς) Accuratissime de hoc agit Dodonaeus
peculiari dissertatione, quam insertam inuenies tomo secundo
Geographorum Graecorum minorum, cura Cl. Hudsoni edito-
rum.

80. Σιναρθόκλης) Diligenter notandum, quod de hoc Parthorum
rege, & statim de alio Mnascire, habet Noster; alibi enim vix no-
mina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod Scaliger
can. II. 9. pag. 316. pronuntiauit: Parthorum regem suc-
cessionem quandam ut texeret, multa de ingenio diminuat cogitavit
Onofrius Panminius - - Nos eiusmodi exemplum neque lauda-
mus neque sequimur; qui neque regnum illorum, neque verum ab
illis gestatum memoriam, neque annos, per quos regnarunt, tene-
mus: ut temerarium sit, quot annos imperauerit, asserere, quum ne
ipsos quidem reges satis exploratos habeamus.

81. Παρθυαίων) Breuiter Suidas: Παρθυαῖος, ἀπὸ τῶν. Plenius
Stephanus Byz. Παρθυαῖος ἱθὺς παλαιῶν Σιναρθόκων, ὅστις δὲ
φυγὴ,

αὐτῶν, ἵνα ἀνδραγαθὸν ἤδη γε-
γονός, (στ' 82.) Σακαυράκων
Σκυθῶν καταχθονίᾳ βασιλεύοντων
ἦσαν, καὶ βασιλεύοντες ἐπὶ
αὐτῶν, Τίγρης δὲ ὁ Ἀρμε-
νίου

ta iam annos spiritum coeli hau-
ferat, a Sacauracis Scythis redux,
ad imperium accessit, septemque
annos regnavit. Tigranes Arme-
niorum rex, cui bellum intulit

Lu-

φυγόν, ἢ μετακείμενον ἐπὶ Μήδῳ. κληθεὶς δὲ ὕτω παρὰ Μήδους διὰ τὴν
φύσιν τῆς αὐτοῦ δεινότητος γῆς, ἑλκῶδες καὶ ἀγκυλώδες ὤψε. Paucis
interpositis ait, Parthyaecos a Parthis alios haud esse: λέγονται δὲ
Πάρθῳ, ἢ Πάρθῳ, καὶ Παρθυαῖοι, καὶ Παρθυαῖα ἡ χώρα. quod vberius
probat *Salmassius* ad Solinum pag. 1196. Ex sane Παρθυαῖοι sae-
pissime nominantur vel a solo *Arriano* exped. Alexandri M. pag.
179. 205. 207. 208. & seqq. itemque p. 352. edit. Blancard.

32. ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν) Si genuina lectio est, populus ille
Scythiae non obiter audiendus, quod aut rara aut nulla plane
apud alios offendamus eius vestigia. Nempe enim suo iam tem-
pore *Plinius* VI. 17. scripserat de Scythia: *multitudo populorum
innumera, & paullo post: nec in alia parte maior antiorum incon-
stantia: credo propter innumeras vagasque gentes.* Rursus lib. IV.
cap. 12. *Scytharum nomen usquequaque transit in Sarmatas atque
Germanos. Nec aliae prisca illa duravit appellatio, quam qui
extremi gentium harum ignoti prope ceteris mortalibus degunt.* Sin
medica manu eger locus, facilis est Σακαυράκων mutatio in Σακῶν
καὶ Ἰνκων, qui notissimi olim e Scythia, *Plinio* auctore VI. 17.
celeberrimi erant Sacae, Massagetae, Dahae, Essedones, Ariacae;
vel, uno forsitan nomina legi possit *Χαυραῖων*, qui inter Scythiae
gētes locantur a *Ptolemaeo*. Verum haec omnia in medio re-
linquimus. *In mentem venerunt, scribit illust. Steinbeilius, Σα-
καυραῖοι, gens Scythica apud Strabonem l. 11. p. 593. qui potissimum
cum his convenire videntur, nam ab hac gente Graecis Baſtriana
admixta fuisse refert.*

87. πρὸς

ἰων βασιλεὺς, 83.) πρὸς δὲ
Δύκαλλος ἐπολέμησε, πύττε &
ἐγδοκοντῶ ἰτων ἐτελεύτα νό-
ση. 84.) Ὑσπασίνης δὲ ὁ
Χάρα-

Lucullus, quinto & octogesimo
aetatis anno morbo sublatus est.
Spasinem, Characi & regionum
rubro mari adiacentium regem,
anno

83. πρὸς δὲ Δύκαλλος ἐπολέμησε) Fulse hoc bellum exponit *Plutar-*
chus in vita Luculli pag. 507. seqq. ut alios consulto taceam.

84. Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος) Non ita, ut par erat, tractatum ab
interpretibus locum animaduertit *Menagius*, cui Χάραξ Πασίνης,
Susianae oppidum, commodum venerat in mentem. Ante quem
Gallorum doctissimum, turpe heic subesse vitium vidit *Paulus*
Leopardus emendationum VIII. 2. rescribens, Σπασίνης δὲ ὁ Χά-
ρακος, & conuertens, *Spasines* autem *Characis* & locorum circa *Ery-*
thram rex, sicut iterum mox pro, ὁ μὲν Ὑσπασίνης restituens
Σπασίνην. Recte uterque. Nam & Susianae oppidum est Χάραξ,
& qui nomen ei imposuit, Spasines rex fuit. *Plinius* VI, 27. *Cha-*
rac oppidum *Persici* sinus -- conditum est primum ab *Alexandro*
magno, qui --- *Alexandriam* adpellari iusserat --- postea *Antio-*
chus restituit quintus regnum, & suo nomine adpellauit. Iterum quo
infestatum, *Pasines*, *Sogdonaci* filius, rex finitimorum *Arabum*, op-
positis molibus, restituit, nomenque suum dedit. Qui regi *Spasines*
a quibusdam, *Pasines* a ceteris salutatur; in qua controuersia lau-
do iudicium *Cellarii* *Geograph. antiq.* III. 19. pag. 800. *Mibi*, in-
quientis, videtur utrumque, pro dialecti varietate probum esse, ut
prosthesis sit, sicut *μαγός* & *εμμεγός*. Pro *Spasine* tamen stat illustr.
Sseinbeilius, ita scribens *Spasinae* *Characenorum* regis memoria sa-
tis nota est, cum & urbs *Σπασίνης* χάραξ ab eo nomen dulerit, secun-
dum *Stephanum* pag. 679. meminit huius etiam *Isidorus* *Chhrac-*
mansion. Parthic. p. 2. Apud *Marcianum* *Heraclei*, peripl. p. 17 cor-
rupte legitur χάραξ Πασίνης. *Plinius* etiam *hist. nat.* 6, 27. pag.
363. eodem errore *Pasinem* *Sogdonaci* filium hunc regem nominat.
Reliquam lectionem sequitur *Iosephus* *antiq. Ind.* 20, 2. pag. 685, *Σπα-*
σίνης

Χαρακος, καὶ 85.) τῶν κατ' ἐρυθραίων τῶν βασιλέων, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νεότητος, ἰταλιότητος. Τῆραυτος δὲ, ὁ μετ' Ὑπασίωνος τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐννήκοντα βίου, ἰταλιότητος. 86.) Ἀρταβάζης δὲ ὁ μετὰ Τήραυτον ἐβδόμος βασιλεύσας Χαρακος, ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν, κατὰ Χρῆστον Παρθῶν, ἐβασιλεύσας. καὶ Μιασίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων, ἔξ καὶ ἐννήκοντα ἐτῶν ἐτη. 87) Μασσινισσῆς δὲ,

anno quinto & octogesimo morbus onere senectutis leuavit. Teraeus, qui a Spasine tertius regno praefuit, cum per duos & nonaginta annos in vita commoratus fuisset, morbo interiit. Artabazus, qui septimus post Teraeum rex Characenorum existit, sexto & octogesimo anno reuersus a Parthis, imperauit: eiusque vitae spatium Mnascires Parthorum rex decē superauit annis. Masinissa Mauriorum rex, vsura huius lucis per annos

ἐν Χάρακω. Iam satis, opinor, patebit, Ὑπασίους amplius minime admittendum.

85. τῶν κατ' ἐρυθραίων τῶν βασιλέων) Etiam hinc constat, veram esse quam de mari rubro protulit primum & aperuit sententiam clar. *Relandus* dissert. miscell. parte I. diss. 2. docens, non solum Arabicum sinum eo nomine designari, sed vastum quoque illud mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam aluit; sinum porro Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum.

86. Ἀρταβάζης -- ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν) Si hic Artabazus alius non est ab eo, cuius mentio in *Curtii* VI. 5. diutissime inter mortales vixit, quippe qui XCV. aetatis annum agens, tradidit se Alexandro M.

87. Μασσινισσῆς -- ἐννήκοντα ἐβίων ἐτη) Scribitur hoc nomen proprium etiam Μασσινισσῆς apud *Appianum* in Pun. saepissime, & Μασσινισσῆς apud *Strabonem*. Inter eos, qui longi fuerunt aui homines, collocat eum *Plinius* VII. 48. hac de causa, quod sexaginta

δδ, Μαυροσίαν βασιλεύς, ἐναν-
κорта ἐβίωσαν ἑτη. 88.) Ἀραν-
δρος δδ, 89.) ὁ ὑπὸ τῷ Θεῷ
Στ-

annos nonaginta gauisus est. Asan-
der a diuo Augusto, pro gentis
praefecto, rex Bospori renuntiatus,
nona-

ginta annis imperio praefuerit. Per nonaginta annos mundi in-
colam, cum Nostro, facit *Appianus l. c. pag. 107. & Suidas*. Maio-
rem XC. annis, epitome *Liuiana lib. L. & Valerius Max. VIII. 13.*
haec notatu digna promens. *Siciliae rector Hiero ad nonagesi-
mum annum peruenit. Masanissa Numidia rex hunc modum
excessit; regni spatium sexaginta annis amens, vel ante omnes
homines robore senectae admirabilis -- Veneris etiam usu ita
semper vixit, ut post sextum & octogesium annum situm gene-
ravit.*

88. Ἀρανδρος) Non poenitebit inspexisse *Spanhemium* de usu & praest.
numism. diff. VIII. pag. 488.

89. ὑπὸ τῷ Θεῷ Σεβαστῷ) Augustus in Pergamenorum, Amphipo-
litarum & Sidoniorum numis vocatur Θεῷ, ostendente *Spanhe-
mio l. c. differt. III. pag. 142.* Noster infra in hoc ipso tractatu: ὅς
καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστῷ Θεῷ. Iterum: Ἀποδόδα-
ρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, Θεῷ Καίσαρος Σεβαστῷ διδάσκαλος γενέ-
μενος. Hadrianus ac Traianus Θεοὶ in veteri inscriptione apud
Sponium itiner. part. I. pag. 110. Ibidem, addito etiam Nerua, in
eiusdem *Miscellaneis* eruditae antiquitatis pag. 354. Θεῶν adpel-
latione veniunt. Θεὸς Οὐεπτασιανὸς ibidem pag. 353. Θεὸς Μάρ-
κος in *Luciani Pseudom. pag. 775.* Mithridatem, Phraaten,
Chosroen, Persarumque reges, Ptolemaeum quoque Philometo-
rorem, Antiochum IV. Demetrium I. Soterem, Demetrium II.
vulgo Nicatorem, Θεῷs nuncupatos fuisse probauit *Spanhemius*
d. I. diff. VII. pag. 419. cui adde *Vaillantium* in regibus Syriae.
Ac videtur epitheton istud ob fortia facta datum. De Iulio Cae-
sare *Diodorus Sic. lib. I. pag. 4. ὁ δὲ διὰ τὰς πράξεις προσαγορευθεὶς*
Θεῷs. etiam ob beneficentiam, aut caussas non multum dissimi-
les.

Σίβας αὐτὶ ἰθὺν βασι-
 λυς ἀναγορευθεὶς Βασίλειον,
 παρ' ἐτὴ ὡς ἐνέκοτα ἰππο-
 μάχων ἢ πεζομαχῶν ἔδινος
 ἦσαν ἑφάλη, ὡς δὲ ἑώρα 90.)
 τὸς ὑπὸ τῇ μάχῃ Σεριβανίῳ
 προσδιδόμενος, ἀποδιδόμενος εἰ-
 τίας, τελευτήσας, βίος ἐτὴ τρεῖς,
 ἑνέκοτα, Γένεσις δὲ, ὡς
 φησι

nonagesimo anno proximus, e-
 questri pedestrique pugna nulli
 secundus fuit; vt autem vidit eos,
 qui sub ipsum pugnae tempus ad
 Scribonium deficiebant, cibo ab-
 stinens diem sum obiit, cum ad
 tres & nonaginta annos vitam
 prorogasset. Goaesus Isidori Cha-
 raceni,

les. Exempla prostant in *Huetii Demonstr. Euang.* propositio-
 ne 3. §. 18. pag. 53. seq. Quandoque *Iouis* nomen tributum ho-
 minibus. Περὶ τοῦ τῶν Περσῶν ζεύς, dixerat Gorgias Leontinus,
 quem digne ridet *Laugianus* περὶ ὧν *scilicet* 3. pag. 8. Tamen ita
Oppianus, qui Cyneg. l. inouente, imperatorem Antoninum Septi-
 mii Seueri F. vocat Ἀυτοκράτορ Ζηνὸς γλυκαδὸν θάλας. Et reges antiqui
 promiscue adpellati *Ioues*. τῶν βασιλέων δ' ἀνέκαθεν Δίας ἑκάλεον
 παῖρας, ex Tzerza adducit *Natalis Comes* Mythol. II. 1. p. 79. & in
 rationes inquirat. Quid vero de homine Christiano, quamuis
 Romanae ecclesiae antistitem adorante, statuendum, qui Papam
 suum *Iouis* nomine voluit ornare? Est is P. *Ioannes Weinkens*, qui
 in *Nauarchia Seligenstadiana*, sine fundatione abbatae Seligen-
 stadiensis, Francofurti 1714. edita, & sermone quidem victo,
 de Bonifacio IX. scribere haudquaquam dubitauit

... 4- *Latine Bonifacius aulae*

Impiter.

90. τὸς ὑπὸ τῇ μάχῃ)AMPLECTIMUR *Palmerii* versionem. Placet
 nihilo secius adponere, quod *Aemilius* ad suum codicem nota-
 uit: Videntur intelligi milites, ὑπὸ καὶ dativo interdum sub di-
 sione vel imperio esse. hic, qui sub consuetu, vel sub consilientibus,
 vel inter eos continebantur. Idemque statim ad *προσδιδόμενος* haec
 adpingit: addo, addicio, adiungo.

Φησιν, 91.) Ἰσίδωρος ὁ χαρρα-
κηνός, ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἡλικίας
92.) ὁ Μάνων τῆς αἰματο-
φόρου βασιλευσας, πεντεκαίδεκα
καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτε-
λεύτησε ἰσάμ. 93.) Βασιλείας
μὲν ἂν τοσούτους ἰσορήκασιν μα-
κροβίους οἱ πρὸ ἐμῶν.

raceni, (vt ipse hoc commemorat)
tempore, rex Omanorum, regio-
nem thoriferam inhabitantium,
quindecim supra centum annos
natus, morbo absumtus est. Atque
tot quidem reges longaeuos com-
memorauerunt, qui ante nostram
aetatem vixere.

X. Ἐπεὶ δὲ ἔφιλόσοφοι,
καὶ

X. Posteaquam vero & Philo-
sophi,

91. Ἰσίδωρος ὁ χαρρακηνός) Respice retro ad pag. 38.

92. Μάνων) Praeclare illustris Cuperus, quem in versione nostra se-
cuti sumus, restituit Graeca, & Latina dedit emendatiora, dum &
'Ομάνων correxit, & integrum locum transtulit : *Gonaeus vero,*
Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Omanorum, qui regionem
thoriferam colunt, rex. Cettiora haec sunt prae iis, quae habet
Aemilius in notis MS, *Puto locum corruptum esse. Et fortasse gi-*
gnendi casus nominis populi denotantis positus fuit a Luciano, τῶν
Μάνων τῆς Ἑς. Namque Omanorum mentio passim exstat, non
item Manorum.

93. Βασιλείας) Attice, pro βασιλείῃς. Antiqui enim Attici accusa-
rius nominum in uis non contrahebant. *Moeris* Atticista pag.
23. ἰσπείας, βασιλεία, αἰλιά, μακροῦς, ἄτλιος. Et statim : ἰσπείας,
μακροῦς, ἄτλιος. βραχίως, ἑλληνικῶς. Multa congegit exem-
pla *Graecinus* ad Nostri Soloecestam pag. 753. seq. Adde *Ac-*
lianum hist. animal. XII. 41. pag. 738. ἐποσιν ἀμφορίας δεχομένην
ἂ μῶν ἔσι. Sic ἰσπείας in *Aristoph.* Nub. v. 120, 553. & γούας τι-
μῶν, in *Plutarchi* instit. puer. cap. 9. & βασιλείας ibid. cap. 2. nec
non supra apud Nostrium pag. 32. ἰσπείας ποιεῖσαι πολλὰς
Μακεδόνων βασιλείας. Et sectione VIII. οἷς συνάψιν ἔτι τοιού-
τας βασιλείας. Sic etiam βασιλείας dixit *Herodotus* II. 4. p. 75. & III.
2. pag. 164.

94.) οἱ περὶ παι-
δείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν τῆς
καὶ ὑπὸ ποιήσασθαι αὐτῶν, εἰς
μακρὸν γῆρας ἤλθον· ἀναγρά-
ψαι μὲν ἐκ τῶν τῆς ἰσορρομίας,
ἐκ πρώτης γὰρ φιλοσόφους, 95.)
Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδηρίτης,
96.) ἱστῶν γεγονὸς τεσσαρῶν
ἐκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς,
ἔτι-

sophi, & omnes qui ingenuis arti-
bus exercitati fuerunt, adhibita sui
cura ad multam senectutem pro-
cessere, age, percenseamus etiam
ex illis, quos historiarum monu-
menta seruarunt, & primo qui-
dem loco philosophos. Demo-
critus Abderita, cum quartum &
centesimum ageret annum, inedia
sibi

94.) οἱ περὶ παιδείαν ἔχοντες) Noster exordio huius tractatus p. 7. ἀνδρὶ
περὶ παιδείαν ἔχοντι. Et περὶ ᾧδὴν ἔχον, in dial. Veneris & Cupi-
dinis, & in *Attiano* de expedit, *Alexand. M. I. II.* Alibi, οἱ περὶ παι-
δείαν vel nude, vel cum addito participio ὄντες, διατρίβοντες.

95.) Δημόκριτος μὲν δ' Ἀβδηρίτης) Hic est ille Democritus, qui risu
excipiebat omnia, & quem vicissim ridet Noster in *vitar. auct.*
pag. 378. quem toties laudat *Helianus* cum in varia hist. IV. 20.
tum in praestanti de animalibus opere, *lib. XII. capp. 16. 27. 18. 19.*
20. eius absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habens;
qui insuper scrutatus res naturae omnes, sacris initiatus fuit Aegy-
ptiacis ab Ostane in templo Memphitico, ut ex *Synesi* arte ma-
gna, eiusque initio, liquet; qui seipsum oculis priuasse, & Hippo-
cratis opera ab infania liberatus dicitur, quod tamen in fabula-
rum censum & ab alijs relatum est, & non ita pridem a V. C.
*Hesperi*o, in Actis philosophorum, parte IV. pag. 670. seqq.
Ceterum de hoc Democrito multa in *Laertio*, *Possio* de hist. Gr.
IV. 2. pag. 437. & *Borrichio* de Hermetis, Aegyptiorum & Chemi-
corum sapientia cap. 3. pag. 68. II.

96.) ἱστῶν γεγονὸς τεσσαρῶν καὶ ἐκατὸν, ἀποσχόμενος τροφῆς ἔτελεύτα)
De mortis genere non consentiunt auctores, nec etiam de nume-
ro annorum vitae; qui paucos ei tribuunt, XC, numerant. Adi

ἱταλέντα, 97.) Ξενοφίλος δὲ δ-
μασικός, ὡς φησιν 98.) Ἀριστό-
ξενος, προχρὼν τῇ Πυθαγόρῃ
φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε, ἢ
ἑκατὸν ἔτη Ἀθῆναις ἐβίωσε,
99.) Σόλων δὲ, 100.) Θρασύ-
μαχ 1.) Πιττακός, οἱ τινες τῶν
2.)

sibi mortem conscivit, Xenophi-
lus Musicus, narrante Aristoxeno,
Philosophiae Pythagoricae addi-
ctus, quinquatum & centesimum an-
num supergressus, Athenis vixit.
Quin & Solon, & Thales, & Pitta-
cus, ex septem illis, quos voca-
runt

Menagium ad Laetii IX. 43. pag. 409. & viros doctos ad Lactan-
tium III. 19. Cum Lucianea narratione conueniunt, quae *Phlegon*
Trallianus scribit de Longaeuis cap. 2.

97. Ξενοφίλος κ. τ. λ.) Liquidus est *Valerii Max.* VIII. 13. locus. *Bien-
nio minor* (quam Gorgias Leontinus, qui ad CVII. peruenit annum)
*Xenophilus Chalcidensis, Pythagoricus, sed felicitate non inferior; se-
quidem, ut ait Aristoxenus musicus, omnis humani incommodi ex-
pers, in summo perfectissimae splendore doctrinae extinguitur est.* Lu-
culenter etiam *Plinius* VII. 50. *Pro miraculo & id solitarium reperi-
tur exemplum, Xenophilum musicum centum & quinque annis vixisse
sine ullo corporis incommodo.* Mentio huius musici fit quoque ab
Aeliano de animal. II. 11. pag. 87.

98. Ἀριστόξενος) Musicus & historicus; de quo, ut alios taceam, viden-
dus est *Rittershusius* ad Malchi vitam Pythag. pag. 5.

99. Σόλων) *Mensis* consule libellum de Solone, ubi cap. 30. de longa
eius vita, cumulatim undique veterum testimoniis, disserit:

100. κη Θρασύ) Conspirat cum Luciani calculo *Synellus* in chron.
Verum *Apollodorus* anno LXXVII. & *Socrates* nonagesimo ad
plures eum abiisse volunt apud *Laetium* I. 38. qui γηραιὸν vocat.
Attigisse annum XCII. contendit *Stanleius* in Solone, cap. 12.

3. Πιττακός) Fide *Laetii* I. 79. ultra LXX. annos perduxit vitam.
Snidas LXXX. ei adscripsit.

2.) κληθῆναι ἐπὶ σοφῶν
 ἔχοντο, ἐκατὸν ἑκατὸς ἔχον
 ἔτη, 3.) Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στωικῆς
 φιλοσοφίας ἀρχηγός, ἐκείναι καὶ
 ἐπισημῶτα. ὃν Φαρίν εἰσερχό-
 μων εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ
 προσημασάμενος ἀναφθίγγας-
 θαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑπο-
 στήσαςτα εἰλάδα, ὃ ἱστορῶμε-
 νον τρεφῆς, τελευταῖος τὸν βίον.
 4.) Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος
 μαθητὴς, καὶ διαδοχὸς, ἐν τῇ
 καὶ ἐπισημῶτα ἕως γεγονότος
 ἔτη, 5.) Φῶμα ἔχον ἐπὶ τῇ
 χερί.

runt sapientes, singuli annis sae-
 culi tempus aequauerunt. Zeno
 autem, Stoicae Philosophiae prin-
 ceptor, octo & nonaginta annis cur-
 sum huius vitae perfecit. eum
 aiunt, cum in publicum proce-
 dere voluisset, pedemque impe-
 gisset, elata voce exclamasse, *quid*
me vocas? ac mox domum reuer-
 sum, inedia vitam sibi ademisse.
 Cleanthes Zenonis discipulus &
 successor, cum aetatem ad nonum
 & nonagesimum annum proten-
 disse,

2. τῶν κληθῆναι ἐπὶ σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubita-
 se videtur Noster. Et sane, nec quoad numerum, nec nomina,
 nec artes illorum & professiones, paria tradunt auctores, vid. *Phil.*
Carolus ad A. Gellium pag. 27. f. *Laertius* in historia septem Grae-
 ciae sapientum, Gallice edita an. 1713. initio partis primae.
3. Ζήνων δὲ κ. τ. λ.) Mortem Zenonis Cittiei ad eundem plane mo-
 dum describit *Laertius* VII. 28. nec in computandis vitae annis
 recedit a Nostro, quamvis aliter Persaeum existimare, & pauciores
 numerare annos, indicet, quem proinde confutavit *Stanleius*.
4. Κλεάνθης) Si *Laertium* VII. 176. audias, LXXX. annos in vi-
 ta vidit; sed a Luciani sententia stat *Valerius Max.* VIII. 7. qui ad
 undecentesimum annum attensa cura erudientem auditores Clean-
 them introducit.
5. Φῶμα) Scholiastes Nostri exposuit *ψυδαίμων; ψόρα*. Prius est
 apud *Suidam*, posterius apud *Phavorinum*. Videndi de hac voce
 & resimul *Celsus* V. 28. pag. 347. seq. *Iulius Pollux* IV. 190. *Dio-*
scorides iatro Hippocr. pag. 378. seq.

χείλης. καὶ 6.) ἀποκαρτε-
ρῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ'
ἐταίρων τινῶν γραμματέων,
προσενγκάμιενος τρεφῆν, &
πράξας περὶ τῶν ἔξιν οἱ φίλοι,
δοξαζόμενος αὐτῆς τρεφῆς, ἐξέ-
λιπε 7.) τὸν βίον. 8.) Ξενο-
φάνης δὲ ὁ Διξίνου μὲν υἱός, Ἀρ-
χε-

disset, tuberculum in labiis habuit.
Is, cum fame perire constituisset,
allatis a quibusdam amicis ei li-
teris, degustavit cibum, atque ea,
quae familiares petierant, execu-
tus est; ubi vero cibum denuo
capere recusavit, ad plures abiit.
Xenophanes Dexini filius, Arche-
lai

6. *δοκαρτερίων*) Huc est, ταῦτον λιμῶν ἢ αἰγρότην ἐλάων, ut vult
Scholias ad hunc locum, & *Snidas* in *Ἀποκαρτερήσαντα*. Verum
quod de laqueo dixit uterque, in dubium vocatur merito ab
Henr. Stephano thesauri tomo II. col. 1598. Exstabat titulo *ἀπο-
καρτερίωντος* olim *Philemonis* comoedia, ut ex eius fragmentis pag.
292. patebit. Vritur & *Polyaenus* VIII. 32. p. 769. Πορξία τὸ μὲν
πρῶτον ἀποκαρτερίων ἐπελάτο. Vertente Iusto Vulteo: *Porxia*
primū quidem inedia vitam finire conabatur. Eodem sensu est
apud *Dionem* p. 440. διέφθερεν αὐτὴν *δοκαρτερίσασα*.
7. *ἐξέλιπε τὸν βίον*) Plene & integre, uti supra p. 33. de Attalo: *δύς &
ὀδυρόμενος ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον*. & infra de Isocrate: *ὃς ἐπισπῶν
ὡς δαλεῦσαι ἢ ἑλλάς, ἐξέλιπε τὸν βίον*. *Alciphron* lib. III. ep. 28.
πέρικτα βρόχῳ τὸν βίον ἐκλίπειν. Nonnunquam ὁ βίος venustate
aliqua reticeitur. *Dionysius Halic.* lib. IV. p. 238. *ὅταν ἐκλείπωσιν οἱ
λαβόντες (τὴν αἰσχρὴν) Ἀττιάνας* exped. Alex. Magni VI. 25. *διψῶν
ἀποθανεῖν αὐτὸς ἢ ὑπὸ καμῆτος ἐκλιπόντας*. *Zosimus* I. 70. *ὁ δὲ,
πράξας & μετὰ τὴν πληγὴν ἥς τινος τῶν συνόντων αὐτῷ τὰ αἰνέματα,
μόλις ἐξέλιπον*.
8. *Ξενοφάνης*) *Diligentia Menagii* ad *Laetium* IX. 18. nil nobis
fecit reliquum. Non vnum & non viginz annos, sed centum am-
plius vixisse, quorundam auctoritate nixus, arbitratur celeberrimus
Fabricius biblioth. Gr. II. 23. p. 757. qui tamen in notis ad *Sex-
tum Empiricum* adu. *Grammar.* I. 12. p. 270. nonaginta amplius
annos ex mente *Laetii* & *Luciani* eisdem attribuit.

χρῆμα δὲ τῷ φυσικῷ μαθητῇ,
 ὁρίσται ἐν τῇ, καὶ ἐννήκοντα.
 9.) Εὐνοκράτης δὲ Πλατῶν
 μαθητῇ γνήμιον, τίσσαται
 καὶ ὀδοήκοντα. 10.) Καρνεά-
 δης δὲ, ὁ τῇ νεωτέρας ἀκαδη-
 μίας ἀρχηγὸς, ἐν πέντε, καὶ
 ὀδοήκοντα. 11.) Χρύσιππος,
 ἐν καὶ ὀδοήκοντα. 12.) Διογέ-
 νης δὲ ὁ Σιλευκεὺς ὡς Τί-
 γρις, σὺν φιλοσοφῷ, ὁκτώ
 καὶ ὀδοήκοντα. 13.) Ποσειδώνιος

lai physici discipulus, viuendi mo-
 dum fecit anno primo & nonage-
 simo. Xenocrates ex schola Pla-
 tonis, quatuor & octoginta viu-
 endo absoluit, Carneades, recentio-
 ris Academiae antistes, quinque &
 octoginta vixit; Chrysippus vnum
 supra octoginta; Diogenes Se-
 leuciensis trans Tigrim, stoicus phi-
 losophus, duodenonaginta; Posi-
 donius Apameensis ex Syria, sed
 lege

9. Εὐνοκράτης δὲ -- τίσσαται καὶ ὀδοήκοντα) Immo tres supra cen-
 tum annos viuendo exegit, secundum *Menysium* de Archont, A-
 then. IV. 12.
10. Καρνεάδης -- ἐν πέντε καὶ ὀδοήκοντα) Ita & *Laertius*. Augetur
 numerus a *Valerio Max.* l. d. *Carneades laboriosus & diuturnus*
sapientiae miles; siquidam nonaginta expletis annis, idem illi vi-
uendi ac philosophandi finis fuit.
11. Χρύσιππος -- ἐν καὶ ὀδοήκοντα) *Laertius, Suidas & Stanley* LXXIII.
 annos exprimunt, at *Valerius* a Nostro haud recedit: *Ceteriores,*
inquit, aetatis metas, sed non parui tamen spatii Chrysippi viuaci-
tas flexit; nam octogesimo anno coeptum, vnde quadragesimum lo-
gion exactissimae subtilitatis volumen reliquit.
12. Διογένης δὲ ὁ Σιλευκεὺς ὡς Τίγρις) Quo de praestantissimi Grae-
 ciae diuuii, *Menagius* ad *Diogenis* VI. 81. *Fabricius* *Biblioth.*
Gr. III. 15. p. 402. f. De memorabili eius senectate nihil asseruarum
 est in antiquis, qui ad nos peruenerunt, auctoribus.
13. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμενὺς τῆς Συρίας) Consulendus de *Posidonio*,
 patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rho-
 di & philosophiam professus est Stoicam, & rem publicam rexit,
 magno numero indicabit *Fabricius* d. l. pag. 409.

11. α' Απαμεινός 17. Συρίας, νόμος δὲ Ρόδιος, Φιλοσοφία τε αἶμα, καὶ ἱστορίαν συγγράφει, τέσσαρα εἰς ὀγδοήκοντα. 14.) Κριτόλαος δὲ περιπατητικὸς, ὡς δὲ δύο καὶ ὀγδοήκοντα. 15.) Πλάτων δὲ ὁ ἱερῶτατος, ἐν τῷ ὀγδοήκοντα. 16.) Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσίου, σμικρὸς δὲ καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ Θεοῦ, ὃς ἡ Ταρσίου πόλις καὶ Φερονική. Φίσθη, δύο εἰς ὀγδοήκοντα ἔτη βίης, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι. Ἐ τιμᾶς δὲ Ταρσίου δῆμος αὐτοῦ

lege Rhodius, simulque Philosophus & Historicus, octoginta quatuor: Critolaus Peripateticus, ultra duos & octoginta. Diuinissimus Plato vnum & octoginta, Athenodorus Sandonis filius Tarsensis, & stoicus, idemque diui Augusti Imperatoris praeceptor, ad cuius preces Tarsensium ciuitas vectigalibus leuata est, duobus & octoginta annis vitae curriculum emensus, in patria fato functus est; cui Tarsensis populus non aliter ac heroi anniuersarios honores habet.

14. Κριτόλαος δὲ περιπατητικὸς) Mitto te ad eundem illum virum magnum, qui lib. III, 11. pag. 294. vna cum Perizonio ad Aelianum III. 17. pag. 210. de iuniorē Critolao Phaselite agunt.

15. Πλάτων-- ἐν εἰς ὀγδοήκοντα) Tot anni dantur Platoni ex plerumque sententia, quanquam nonnulli plures assignant. Vnicus Menagius ad Laertii III. 3. omnium instar videndus.

16. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσίου, σμικρὸς δὲ καὶ, &c.) Cuncta apud Strabonem lib. XIV. pag. 641. ὁ δὲ τῷ Σάνδωνος -- Καίσαρος καθηγίσατο, καὶ τιμῇ ἔτυχεν μεγάλῃ, κατιῶν τε εἰς τὴν πατρίδα ἤδη γεραίς, κατέλυσε τὴν καθιερισμένην πολιτείαν, κακῶς φερομένην ὑπὸ τοῦ ἄλλου καὶ Βοήθου, κακῶς μὲν ποιητῶ, κακῶς δὲ πολιτῶ, &c. quae ibi adhaerent plura. Noster paullo post, ubi de Apollodoro Pergameno rhetore loquitur, hunc Athenodorum annos LXXX. natum fuisse, denuo inculcat.

αὐτοῦ κατ' ἔτος ἕκαστον Σπιν-
μειῶς ἤρει. 17.) Νέστωρ δὲ
στρώδης Σπιν Ταγρῶ, διδάσκαλος
Καίσαρος Τιβερίου, ἐτη δύο &
ἐπὶ ἑκατόντα, 18.) Εὐνοφῶν δὲ
ἰ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐπὶ ἑκατόντα
ἔβιωσεν ἐτη. Οὗτοι μὲν φιλο-
σόφου οἱ ἑταῖοι.

XI. Συγγραφεὺν δὲ, 19.)
Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσι-
τὸν.

bet. Nestor, Stoicus Tarsensis,
Caesaris Tiberii praeceptor, per
duos & nonaginta annos mansit in
vita. Xenophonti, Grylli filio, vl-
tra nonaginta annos viuere datum
fuit. Habes philosophorum ce-
leberrimos.

XI. Ex historicis vero Ctesi-
bii diutissime actae vitae cente-
simo

17. Νέστωρ δὲ στρώδης Σπιν Ταγρῶ) Cuius dicto loco meminit
Strabo.

18. Εὐνοφῶν) Nostrum sequitur, quoad aetatis annos, *Stanleius* ac
Fabricius biblioth. Gr. III. 4. pag. 71. A *Diodoro Sic. lib. XV. p. 497,*
ἐπὶ ἑκατόντα vocatur.

19. Κτησίβιος κ.τ.λ.) Nemo omnium ex longaeuis a Nostro recen-
sitis, si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis conse-
crata saecula pertinentes, demas, viuendo Ctesibium superauit, qui
vltra CXX. annos superstes in orbe fuit. Estque is terminus
vitae longissimus. Pollio in vlta Diui Claudii post initium: Do-
tissimi Mathematicorum centum & viginti annos homini ad vi-
uendum datos indicant, neque amplius eniquam iactitant esse con-
cessum, etiam illud addentes, *Mosen solum Dei, (ut Iudaeorum libri*
loquuntur) familiarem, CXXV. annos vixisse: qui cum quereretur,
quod inuenis interires, responsum ei ab incerto seruant numine, ne-
minem plus esse victurum. Quo spectant illa *Lactantii* diuin.
instit. II. 12. in fine: *Auctores idonei tradunt, ad CXX. annos per-*
ueniri solere. Adiunge *Sernium* ad Aen. IV. 653. *Musonium* in
Gripho, & in idyllio de aetatibus animalium, item *Soloni* &
Mimnermi versus apud *Laertium* I. 60. At vero haec felicitas
non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV. annos. Diserte
Phlegon

τεσσαρων ἐτῶν ἐν περιπάτῳ
ἔτελευτησεν, ὡς Ἀπολλόδορος
ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ 20.) Ἰε-
ρώνυμος δὲ, ἐν πολέμοις γενό-
μενος, καὶ πολλὰς καμάτων
ἐπομείνας καὶ τραύματα, ἔζη-
σεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς
Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἑννάτῃ
τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέ-
γει, καὶ θαυμάζει γὰρ τὸν ἄνθρωπον,
ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέ-
ρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συν-
σίαις, ἐκ πασὶν τοῖς αἰσθητη-
ρίοις μηδένος γινόμενον τῶν
πρὸς

fimo vigesimo quarto anno finem
imposuit, interque deambulan-
dum animam efflauit, memoran-
te in Chronicis Apollodoro. Hie-
ronymus, qui in bello versatus
multos labores ac vulnera susti-
nuit, ad quartum & centesimum
vixit annum, quod Agatharchi-
des historiae Asiaticae libro nono
docet, miraturque hominem, cu-
ius ad extremum vsque aetatis
tempus cupide auditi fuerint ser-
mones, cuius etiam sensus omnes
pristinum in senecta robur, vna

cum

*Pblegon Traillianus cap. 2. de Longuevis: Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος,
ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ἐν περιπάτῳ δὲ ἔτελευτα, ὡς Ἀπολλόδορος ἐν τοῖς
χρονικοῖς διδῆλκεν. Ad quae Menysius sic commentatur. Vten-
que ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendum in alterutro.
Ac Pblegonem quidem nostrum lemma capitis inserunt: οἱ ἀπὸ ἑκα-
τὸν τεσσαρων ἐτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα διαγραφάμενοι. itaque sine
ullo dubio corrigendus Lucianus scribendumque: ἑκατὸν τεσσαρων
ἐτῶν. D: Apollodori χρονικῶν libris euolue Fabricii biblioth. Gr.
III. 27. pag. 668.*

20. Ἰερώνυμος.) Recurre ad sectionem IX p. 30. Nunc Pblegonem ad-
dinus i. e. ita scribentem: Ἰερώνυμος δ' οὐ γράφει πολλὰς μὲν χρό-
νους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείους δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις
περιπεσὼν ἔτελευτησεν, βιώσας ἔτη ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησὶν Ἀγαθαρχ-
χίδης ἐν τῇ ἑννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν, de quo Agatharchidis
opere videnda bibliotheca Gr. Fabricii I: 1. 8. pag. 207, seq.

21. Ἐλ-

προς ὕψιστον ἑλλήνων. 21.) Ἐ-
λλανικός ὁ Λεβίος, ὑδρογράφος
καὶ πόντος, καὶ 22.) Φερεκύδης, ὁ
Σύρος, ὁμοίως ὑδρογράφος καὶ
πόντος. 23.) Τίμαιος ὁ Ταυρο-
με-

cum bona valetudine conserua-
rint. Hellenicus Lesbius octogin-
ta quinque annos a tergo ordina-
uit, ac totidem Pherecydes Syrus;
Timaeus Tauromenites sex &
nona-

21. Ἐλλανικός ὁ Λεβίος) Ab *Agathemero* Geogr. lib. I. pag. 2. ἀντὶ το-
λῆσεως vocatur; & talem fuisse, conuicimus ex innumeris eius scri-
tis, quae ubiuis laudantur, ac de quibus fule exponit *Vossius* de hi-
stor. Gr. IV. 5. in compendio autem *Wilhelmus Worsb* in Tatiani ora-
tionem ad Graecos pag. 5.

22. Φερεκύδης ὁ Σύρος) Atqui Pherecydes Syrius inter gentiles theo-
logus fuit, ac multo antiquior altero Pherecyde Atheniensi histo-
rico, qui alias etiam Lerijs dicitur, commonstrante *Vossio* IV. 4.
(contra *Suidam*, qui Pherecydem Atheniensem distinxit a Lerio,
quod video etiam a *Menysio* factum in notis ad Hesychium il-
lustrem pag. 212. & ad Helladii Bésantinoi Chrestomathiam col.
969. seq.) in fineque capitis, hanc de loco praesenti coniecturam
adferente: *Mirari autem subit, Lucianum, libello de Macrobio,*
(ubi distincte primum de longaevis philosophis, exinde de historicis
longaenvis tractat) Pherecydem Syrum inter historicos referre. Sa-
ne Pherecydem historicum veteres quidem, nunc Lerijs, nunc A-
theniensem, vocant; sed Syrum, vel Syrum, nemo. Quare si lo-
quitur de Syrio, inter historicos, (deesse videtur non) erat numeran-
das: si de historico agit, Syrus nominari non potuit. An dicamus,
Syrum origine fuisse, sed habitasse in Lero atque Athenis? Sano hoc
si est, nihil mirum, si contreraneum suae genti vindicat Syrus ipse
Lucianus. Quod si vera est *Vossiana* de Pherecyde Lero & A-
theniensi, tanquam eodem homine, opinio, in qua & *Salmasius* fuit
ad Solinum pag. 846. tunc pro Σύρος vel Σύρος, (nam utrumque
occurrit) in textu nostro legi posset Ἀλεξίος.

23. Τίμαιος ὁ Ταυρομενίτης) Iam supra considerauimus hunc histo-
ricum, sectione IX. p. 28.

μνηστής, ἔκκα' ἐννήκοντα. 24.) Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασσανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐννήκοντα ἔτη λήγεται βεβαιόταται. τὴν ἰσχυρίαν δὲ, τέταρτον ἔδωκεν ἵσαι γυγνῶν, ἡξάτο συγγράφειν, αἱ αὐτοὶ ἐν ἀρχῇ τῆς πραγμα-
 τείας λέγει. 25.) Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ὧν κατέπεσε. καὶ ἐκ τούτου νοσή-
 σας, ἀπέθανεν ἑτῶν δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. 26.) Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμυσινὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμε-
 νος, ἔτη δύο καὶ ἐννήκοντα,

XII.

nonaginta. Aristobulus Cassan-
 dreus post nonagesimum annum
 decessisse traditur: is quarto &
 octogesimo aetatis anno histo-
 riam orsus est, quemadmodum
 ipse in operis sui vestibulo fate-
 tur. Polybius Lycortae filius,
 Megalopolitanus, rure rediens ex
 equo delapsus est, atque morbo
 inde contracto, anno octogesimo
 secundo vitae lumina liquit. Hy-
 psicrates Amisenus historicus,
 multarumque disciplinarum periti-
 tia inclutus, per duos & nonagin-
 ta annos inter viuos numeratus
 fuit.

XII.

24. Ἀριστόβουλος ὁ Κασσανδρεὺς) Omnino scribendum Κασσανδρεὺς,
 quamvis vulgata lectio Aldinam quoque editionem occupavit. De
 Aristobulo illo vide *Possinus* l. 19. p. 54. 55. & *Fabricium* bibl. Gr.
 III. 8. p. 210.

25. Πολύβιος) *Possinus* prae aliis ad eundem L. 19. ubi, quod de Polybii
 aetate Noster attulit, confirmatur,

26. Ὑψικράτης ὁ Ἀμυσινὸς) Cuius historici memoriam vel soli de-
 bemus Luciano. Neque is cum Hypsicrate Phoenicio historico
 confundendus. Recte illos discrevit *Possinus*; secus vero Bochar-
 tus Chanaane II. 17. p. 862. qui ut unum efficeret, ex duobus, in
 Nostro vice Ἀμυσινὸς legendum putavit Ἐμυσινὸς.

27.

XII. Γεγόρην δὲ, 27.) Γεργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖσιν, 28.) ἴτη ἐκατὸν ἐκτώ. Προφίς δὲ Σαρχόμανος, ἐτελεύτησεν, ὃν φασὶν ἐρωήθειν τὴν αἰτίαν ὅτι μακρὴ γήρως, καὶ ὑγιεινὴ ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπὼν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπεριμνησθῆναι ταῖς ἄλλων ἐννοχίας. 29.)

XII. Iam ex Rhetorum ordine Gorgias, quem Sophistam nonnulli adpellant, vitam posuit anno aetatis octauo & centesimo, & quidem cibus ultro se abstinens. Hic interrogatus, qua ex causa adeo grandis esset, nec viribus languescens senectuti succumberet, respondisse dicitur: quod nunquam aliorum conuiuius sese immiscuerit

27. Γεργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖσιν) *Philostatus* in vitis Sophistarum l. 19. Σακελία Γεργίαν ἐν Ασортίνοῖς ἠνεγκαν, εἰς ὃν ἀναφέρειν ἡγήμεδα, ὡσπερ εἰς πατέρα, τὴν τῶν σοφιστῶν τέχνην.

28. ἴτη ἐκατὸν ἐκτώ) Ab *Aeliano* variae hist. l. 35. γεγενηαὺς εὖ μάλα vocatur; *Silicernius* adpellat *Fulgentius* in expositione sermonum antiquorum pag. 171. *Silicernios* dici voluerunt senes iam incurrentes, quasi iam sepulcrorum suorum filices cernentes. Vnde *Cincius Alimetus* historia de Gorgia Leontino scribit, dicens: qui dum iam *Silicernius* finem sui temporis expectaret, etsi morti non potuit, tamen infirmitatibus insensibilis. Inter senes collocatur a *Tullio*, cuius locum vel ideo adscribemus, quod multos longaeuorum, in hoc libello tactos, strictim exponat. Est ille in Catone maiore, pag. 156. edir, Elseuir. Nunc igitur hunc (*Sophoclem*) nunc *Homerum*, nunc *Hesiodum*, nunc *Simonidem*, nunc *Stesichorum*, nunc, quos ante dixi, *Isostratum*, *Gorgiam*, nunc philosophorum principes, *Pythagoram*, *Democritum*, nunc *Platonem*, nunc *Xenocratem*, nunc postea *Zenonem*, *Cleanthem*, aut eum, quem vos etiam Romae vidistis, *Diogenem Stoicum*, coegit in suis studiis obmutescere senectus? Ut propius Gorgiae cognoscamus aetatem, CV, annos ei adsignat *Pausanias* *Eliac*, poster. cap. 12. in fine, CVII, autem *Cicero* l. 2. p. 152. & *Platinius*

29.) Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα ἔξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραψε λόγον, 30.) περὶ ἐτῆ δὲ ἐνὸς Σοτοδέοντα ἑκατὸν, γεγονώς, ὡς ἤθετο Ἀθηναίσις ὑπὸ Φιλίππου 31.) ἐν τῇ περὶ Χαϊρώνειαν μάχῃ νεκημένης, ποτνιώμενος, τὸν Εὐρίπιδου

miscuerit. Isocrates sexto & nonagesimo anno librum panegyricum scripsit, nonagesimum vero nonum auspicatus, simul ac Athenienses a Philippo in praelio Chæronensi superatos cognouit, Euripidis versiculum non sine animi do-

Iserius Maximus lib. VIII. cap. 13. centum & octo Censorinus cap. IV. Plinius VII. 48. Philostratus p. 494. novem supra centum, Suidas in voce Κορυλαί, & Quintilianus instit. III. 1.

29.) Ἰσοκράτης δὲ ἐνενήκοντα καὶ ἕξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραψε λόγον) Cui orationi expoliendae decem, vel, ut alii volunt, XV. annos impendit. Adi *Phorinum* codice CCLX. p. 793. *Longinum* p. 12. *Vossium* de imit. Poet. p. 96. *Perizonium* ad Aeliani XIII. 11.

30.) περὶ ἐτῆ δὲ ἐνὸς Σοτοδέοντα ἑκατὸν γεγονώς -- ἔβλεπε τὸν βλὼν) Ultra XC. annos hunc vixisse nequidem dubitandum. Quam enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, veluti ille, qui iam nonagenarius mortem iudicaret malorum extremum, referente *Scobæo* serm. CXIV. fol. 508. Annos XCVIII. quin etiam, ex aliorum placitis, centum, ei adscribit *Plutarchus* in vita decem oratorum p. 837. Iam *Philostratus* vit. Sophist. I. 17. p. 506. ἀπιδαν -- ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἐτῆ, & *Tullium* dicto libro p. 152. Quis (Isocrates) cum librum, qui Panathenæis inscribitur, quarto & nonagesimo anno scripsisse dicitur, vixitque quinquennium postea. Octauum & nonagesimum impleuisse annum *Quintilianus* l. d. scriptum reliquit. Solus *Suidas* CVI. annos ei tribuit, quem cum secutus fuisset *Daniel Nesselius*, censuram experiri debuit *Cl. Reimanni* in dissert. praeliminari ad commentarios *Lambecii* contractus p. 97.

31.) ἐν τῇ περὶ Χαϊρώνειαν μάχῃ) *Philostratus* dicto loco: μετὰ τὰ κατὰ Χαϊρώνειαν ἐτελεύτη, μὴ καρτερήσας τῇ ἀκρόασι τῷ Ἀθηναίῳ πταίσματες.

δοι σίχον προσήγατο, εις
αυτὸν ἀναφώνων,

32.) Σιδωνίῳ ποτ' ἄστ' Ἰκάδ-
μος ἐκλιπών.

καὶ ἰπποκλὴν αἰ δαλύνει ἡ
Ἑλλάς, ἐξέλιπε τὸν βίον. 33.)
Ἀπολλίδωρος δὲ ὁ Περγαμε-
νὸς ῥήτωρ, θεῷ Καίσαρος Σε-
βαστῷ διδάσκαλος γινόμενος,
καὶ ἐν Ἀθηναῖς τῷ Ταρσῷ
φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν,
ἔχει ταυτὰ τῷ Ἀθηνόδωρῳ,
ἐπὶ ὁδοιπορίᾳ δύο. 34.) Πο-
τάμων δὲ, ἐκ ἀδοξοῦ ῥήτωρ, ἐπὶ
ὄψιμα.

XIII.

dolore pronunciatum ad se ipsum
accommodauit:

*Cadmus deseruit quendam tua moenia
Sidon,*

addito, fore, vt seruitutem Graecia
sentiret, discessit a vita. Apollodo-
rus, rhetor Pergamenus, diui Cae-
saris Augusti, quem vna cum Athe-
nodoro, Tarsensi philosopho eru-
diuit, praeceptor, eandem, quam
Athenodorus, attigit aetatem, an-
nos nimirum octoginta duos. Po-
tamon, rhetori haud incelebri,
anno nonagesimo vitam fors ade-
mit.

XIII.

32. Σιδωνίῳ ποτ' ἄστ' &c.) Legitur σίχον ille Euripideus in
fragmentis fabulae, cui nomen Phrixus pag. 503, edit. Barnet. Ad-
dantur eiusdem Bacchae v. 170. seq.

Τίς ἐν πύλαις Ἰκάδμου ἐκκάλει δόμον
Ἀγχιόρες παῖδ', ὃς πόλιν Σιδωνίαν

Ἀπὸν --- --- ---

33. Ἀπολλίδωρος ὁ Περγαμενὸς ῥήτωρ) Vide, si liber, quae adfert
Cl. Fabricius biblioth. Gr. III, 27. p. 670.

34. Ποτάμων) Multa scripsit, etiam περὶ τελείῃ ῥήτορι. *Snidam* euol-
ue, & *Hesychium Milesum*, & *Senecam* Suafor. 2. pag. 656. qui
magis nominis declamatores adpellat. Causa misceas illum cum
Potamone Alexandrino philosopho, de quo in *Actis Philosopho-
rum Heumanianis* parte 2. pag. 330. ff. & parte 3. pag. 848. seqq.

H

15. 207

XIII. 35.) Σοφοκλῆς ὁ τρα-
γικοποιῖς, ῥᾶ γὰρ Σοφολῆς 36.)
καταπιῖν, ἀπειπνύειν 37.)
πέντε καὶ ἐνενήκοντα. (ἦτος
ἔτη, 38.) ἦτος ὑπὸ Ἰοφῶντος
τῷ υἱῷ ἐπὶ τέλει τῷ βίῳ πα-
ρανοίας περιέμενος, ἀνέγνω τοῖς
δικασταῖς Οἰδίπουν τὴν ἐπὶ Κολων-
νῇ, ἐπιδικνύμενος διὰ τῷ δρᾶ-
ματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει,
ὡς

XIII. Sophocles tragicus vates
hausto vuæ acino suffocatus est,
vitæque suæ terminos quinto &
nonagesimo anno clausit. Hic a
filio Iophante sub ipsum transi-
tum ad mortem desipientiæ po-
stulatus, recitavit iudicibus Oedi-
pum Coloneum, atque tam sanæ
mentis se esse hac fabula declara-
uit, vt iudices ipsum ultra quam
dici

35. Σοφοκλῆς --- ῥᾶ γὰρ Σοφολῆς) *Anthologia* III. 25. pag. 396.

Ερβείδης γράφει Σοφολῆς, αἰδώς αἰδοῦν,

Οἰωνοὶν Βάχου βέτην ἐρηπήμενος.

Alii aliter narrant, & mortis causam aiunt fuisse nimium gau-
dium ob victoriam Tragicam.

36. καταπιῖν) *Deglutiens*. Vide de hoc significatu V.C. *Berglerum*
ad Alciphronis epistolas pag. 86.

37. πέντε ἔτη ἐνενήκοντα (ἦτος ἔτη) Tam diu enim Sophoclem inter
vivos numeratum fuisse, ostendit *Tau. Faber* in vitis poetarum
Graecorum tomo X. thesauri Gronouiani col. 775.

38. ἦτος ὑπὸ Ἰοφῶντος) *Cicero* de Senectute pag. 155. *Sophocles* ad
senectutem senectutem tragœdiæ fecit. qui propter studium cum rem
familiares negligere videretur, a filiis in iudicium vocatus est
tum senex docuit eam fabulam, quam in manibus habebat, & pro-
xime scripserat, Oedipum Coloneum recitasse iudicibus, quævisseque,
num illud carmen desipientis videretur? quo recitato, sententia iu-
dicum est liberatus. Addantur *Valerius Max.* VIII. 7. *Camerarius*
prolegom. ad *Sophoclem* p. 16. & in commentar. ad eundem *Oe-
dipum Colon.* p. 352.

αἱ τὲς δικασαί, τὸν μὲν 39)
 ὑπερθαυμάσαι, καταψήφισαν-
 θαι δὲ τὸν υἱὸν αὐτῆς μαρίαν. 40)
 Κρατῖνος δὲ τῆς κωμωδίας ποιη-
 τῆς, ἰστέα πρὸς τοῖς ἐννέκοντα
 ἔτεσιν ἐβίωσεν, καὶ πρὸς τὰ τέ-
 λι τῷ βίῳ διδάξας τὴν Πυτί-
 νην, καὶ νικήσας, μετ' ἑπτα-
 πελώτα, καὶ 41.) Φιλέμων
 δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρα-
 τίνῳ, ἔπτα καὶ ἐννέκοντα ἔτη
 βίης.

dici potest admirati, filium, vt
 pote male sanum, condemnarint.
 Cratinus, poeta comicus, diem vi-
 dit supremum septimo & nonage-
 simo aetatis anno, circa exitum
 vitae cum recitasset fabulam
 Pytinen, eaque victor euassisset,
 non multo post vitam edidit. Pa-
 riter Philemon Comicus, aequae vt
 Cratinus, septem & nonaginta an-
 nos

39. ὑπερθαυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen
 sumum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Vtitur eo
 Noster in Zeuxide pag. 579. τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην. &
 verae hist. lib. I. pag. 660. ἰδ' ὑπερθαυμάσας, & αὐτὸς ἐν μίρῃ τὰ
 κατ' αὐτὸν διεξέειπε. in apologia pro imaginibus p. 25. ὅπως ὑπερ-
 θαυμάσεται, & ζηλωτὸν Σοφωναῖον ἐπαινέμενον. Polyaeus VIII.
 8. p. 708. ὡς δὲ Πτολεμαῖος τὴν ἀρετὴν ὑπερθαύμαζε. Achilles Tatius
 lib. VIII. p. 503. αὐτὸς δὲ μετὰ τὴν κωμωδίαν ἐτραγώδησεν ἤδη ---- ὑπερ-
 θαύμασαι. Heliodorus VII. 15. p. 331. τὸ κάλλος ὑπερθαύμαζε.

40. Κρατῖνος) Inspice *Mensis* biblioth. Atticam libro II. col. 1471.
 seq.

41. Φιλέμων) Vixisse annos XCIV. vel secundum alios CI. auctor
 Suidas est, qui & risu suffocatum obiisse, & mortuum in lectulo
 iacentem fuisse repertum scribit. Posterius confirmatur ab *Apuleio*
florid. XVI. quamvis de mortis genere variet. *Commendatus*
ille anima edita obtriguerat, iacebatque incumbens toro, simulis cogi-
santi, adhuc manus volumini inplexa, adhuc os recto libro impres-
sus;

βίος, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνῃ
 ἡμεῶν. 42.) Διασάμειος δὲ
 ὄντος τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ
 σῦκα κατεσθιόντα, ἄρμενος μὲν
 εἰς γέλωτα, καλῶς δὲ τὸν
 οἰκῆτην, καὶ σὺν πολλῷ ἑ-
 ὄρῳ γέλωτι οἰκῶν πρόσθεναι
 τῷ ὄντι ἀκράτῃ ροφῆν, ὡς-
 πινυῖς ὑπὸ τοῦ γέλωτος, ἀπέ-
 θαιε. 43.) Ἐπίχαρμος
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ
 αὐτὸς ἐννῆκοντα, καὶ ἑπτὰ ἔτη
 λέγεται βίωσαι. 44.) Ἀνα-
 κρέων.

nos natus, in lectulo quiescens de-
 cumbebat. Qui ut conspexit
 asinum praeparatas sibi ficus de-
 glutientem, in cachinnos effusus
 est, arcessitoque famulo, & maiori
 ac largiori cum risu, asino me-
 rum sorbendum dari iussu, suffo-
 catus risu, interiit. Epicharmus
 etiam, poeta Comicus, ad septem
 & nonaginta annos vitam perdu-
 xisse dicitur. Anacreon lyricus
 vates

*sum; sed enim iam animas vacuus, libri obliens. Et auditoris se-
 curus. In scena certantem clausisse diem ultimum refert Plutar-
 chus tractatu an seni sit gerenda Resp. p. 785.*

42. Διασάμειος δὲ ὄντος) *Valerius Max. IX. 12. Philemonem autem
 viis risus immoderati abstulit: paratas ei ficus atque in conspectu
 positas, asello consuente, puerum, ut illum abigeret, inclamavit, qui
 cum iam comestis omnibus superuenisset, quoniam, inquit, tam tar-
 dus fuisti, da nunc merum asello. Ac protinus urbanitatem dicti
 crebro anbelien cachinnorum profecutus, senile gurgur salebris spira-
 tus praerogauit.*

43. Ἐπίχαρμος) *Aelianus var. hist. II. 34. πένυ σφῶδες προσβύτην αυ-
 dit. Laertius VIII. 78. annos XC. ei tribuit. comoedias illius percen-
 set Menysius ad Helladii Chrestomath. col. 973. seqq.*

44. Ἀνακρέων) *Veterum aequae ac recentiorum testimonia, de nume-
 ro annorum morteque Anacreontis, congestis praestantissimus
 Iosua Barnes in eius vita §. XL.*

ἤσαν δὲ ὁ τῶν 45.) μέλῳ vates quinque & octoginta vixit
ποιητῆς, ἔχοντες ἴσην ποίησιν & annos, sicuti & Stesichorus lyri-
οὕδοντα. & 46.) Στησίχο- cius; at Simonides Ceius ultra no-
ρος δὲ ὁ μελοποιός, ταυτὰ. 47.) nagesimum progressus est.
Σιμωνίδης δὲ ὁ Κῷος, ὑπὲρ τῶ
ἐπηκόωντα.

XIV. Γραμματικῶν δὲ, XIV. Denique ex Grammati-
48.) Ἐρατοσθένους μὲν ὁ Ἄ- corum classe Eratosthenes Cyre-
γλαῦ nactus

45. ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς) Τὰ μέρη speciatim aliquando notant lyri-
cum carmen, ut in *Artiano* de exped. Alex. M. lib. I. cap. 12. ἔτ' ἔν
απαλογαδὴν, ἔτι τις ἐν μέτρῳ ὑποίησεν, αἶψ' ὕδ' ἐν μελεὶ ἦσθ' Ἀλέ-
ξανδρος. Coniunctim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit *Himerius* initio
orationis εἰς βασιλέα, in catalogo *Vffenbachiano* parte 2. col. 631.
& ibidem col. 633. μέλος Τρίον, carmen est Anacreonticum, siue
lyricum. De Anacreonte *Helianus* Misopog. ipso exordio : Ἀνα-
κρίωντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποιοῦσα μέρη σέμενα καὶ χαρίωντα. Tha-
letem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nūcupat *Plutarchus* vita Lycurgi p. 41.
Vnde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noīter sect. IX. p. 26. ipsum
Anacreontem & statim adpellat Stesichorum, quem alii λυρικὸν vo-
citant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu CL. *Petersonius* ad
Helian IV. 26. p. 359.

46. Στησίχορος) Videndi de eo commentatores ad Longinum sect.
13. *Menfius* ad *Hesych.* Miles. p. 193. seq. *Vossius* de poetis Grae-
cis.

47. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κῷος ὑπὲρ τὰ ἐπὶ νῆκοντα) Octogesimo anno docuit
adhuc carmina, & in eorum certamen descendit. *Valerio Maxi-
mo* lib. VIII. cap. 7: testante, Actigisse annum LXXXIX, scribit *Smi-
das*.

48. Ἐρατοσθένης) Pretium operae erit *Censorinus* audite, qui cap.
IV. & huius aetatem, & aliorum quorundam, a Luciano haētenus
expositorum, ad hunc modum enarrat. In quo (LXXXI. anno)

γλαῦ Κρηταῖος, 49.) ὃν ἢ μόνον
γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ ποιη-
τὴν αὖ τις νομίσκει, καὶ φιλο-
σοφον, & γεωμέτρην, διὰ & ὀγ-
δοήκοντα ἔτος ἵκησιν ἔτη. καὶ
50.) Λυκούργος δὲ ἐνιμοθέτης
τῶν

naeus, Aglai filius, quem non
grammaticum modo, sed & poe-
tam, & philosophum, & geome-
tram iure quis dixerit, secundo &
octogesimo anno hac vita frui de-
siit; Lycurgus vero, Lacedae-

ma-

*Plato finem vitae & legitimum esse existimans, & habuit legiti-
mum. Hoc anno & Dionysius Heracleotes, ut vita abiret, cibo ab-
stinuit, & contra Diogenes Cynicus cibi cruditate in colicam solutus
est. Eratosthenes quoque, ille orbis terrarum mensur, & Xenocrates
platonici, veteris Academiae princeps, ad eundem annum vixe-
runt. Non pauci etiam per animi spirituum, molestiis corporis su-
peratis, limitibus istum transgressi sunt, ut Carneades, a quo certum
Academiae est, quae dicitur nova; vel Cleanthes, qui uno minus
centum explevit. At Xenophanes Colophonius maior annorum C.
fuit. Democritum quoque Abderitum, & Isocrates rhetoricum fere
(forsan servus) prope ad id aetatis pervenisse, quo Gorgiam Leon-
tinum, quem omnium veterum maxime senem fuisse, & VIII. supra
C. annos habuisse constat,*

49. ὃν ἢ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ ποιητὴν κ. τ. λ.) Ex vero hoc
ipsum elogio ornati constabit evoluentibus testimonia, quae vi-
rorum doctissimus, cuius memoriam laudesque excipient anni
consequentes omnes, insignis ille Fabricius biblioth. Gr. III. 18. p.
471. seq. plena manu collecta subministrat.

50. Λυκούργος) Noli mirari, hunc ultimum inter doctos Graecos heic
obtinere locum. Ipse enim Lycurgus, ut quidam Strabone lib.
X. p. 464. teste, adfirmant, cum Homero in Chio insula congres-
sus est, eius certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra,
ut Plutarchus in eius vita, & Heraclides Ponticus libello de poli-
tis Graecorum, post initium, memoriae prodant. Multos eum
nume-

τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε ἔ
δυσκοῦνται ἐν τῇ ἱστορίᾳ
ταύτῃ.

XV. Ταῦτες ἰδιότητι
βασιλέως, ἢ πεπαιδευμένους
ἀριθμεῖται. ἐπὶ δὲ §1.) ὑπερ-
βολὴν ἔχει τῶν Ῥωμαίων τινάς, ἢ τῶν
τῇ Ἰταλίᾳ οἰκούντων μα-
κροτέρως ἀναγεγνησμένους, §2.)
διὰ τὴν βυλομένην, §3.)
ἡλικίαν.

maiorum legislator, quinque su-
pra octoginta annos complevisse
perhibetur.

XV. Hi fere sunt, quos colli-
gere potuimus, partim reges, par-
tim litteratos. Quandoquidem
vero promisi, me & ex Romanis,
& his qui in Italia habitarunt,
longaeuos quosdam, enarratu-
rum: eos tibi, Diis annuentibus,
prae-

numerasse annos vel inde patet, quod Spartanis per XLII. annos
praefuerit, secundum *Swidam* tomo II. p. 472. Vitae eius annos
equidem non exprimit *Plutarchus*, id tamen refert, quod obierit
ἡλικίας γεγονώς, ἐν ᾗ ἔβωεν ἐν τῇ πεπαιδευταί βυλομένης ἡλικίᾳ
ἡλικίᾳ.

§1. ὑπερβολὴν ἔχει τῶν Ῥωμαίων τινάς) Supra sectione octava.

§2. διὰ τὴν βυλομένην) *Xenophon* frequenter usurpavit hanc formulam,
indicante ex eo *Cl. Rabellio* ad epist. S. Iacobi IV. 15. Est similis
ἐν *Luciani* nostri *Timone* locus p. 155. ἀλλὰ γὰρ μὴ ἢ διὰ τοῦτο, ὅτι
νῦν. *Heliogorus* VI. 9. pag. 282. & VII. 5. pag. 306. διὰ τίνωντος
ἐκάλει. *Lesbonax* oratione hortatoria p. 215. ait: ἐὰν διὰ τοῦτο εἰλῇ,
διὰ τὴν αὐτοῖς ἐπιδησίαν. Plura suppeditabunt *Hugo Grotius* ad 1.
Corinth. XVI. 7. *Rittershusius* cum ad *Salvianum* Massil. pag. 262.
tum in sacris lectionibus lib. I. cap. 1. p. 5. & *Briffonius* formula-
tum libro I. p. 69.

§3. ἡλικίᾳ τῇ ἐν τῇ ἡλικίᾳ) *Henr. Stephani* thes. ling. Gr. tomo I. col. 1643.
verba sunt: *Quoniam etiam superlativo gradu ἡλικίᾳ τῇ dicitur inter-*
duci esse aliquis: ut apud Lucianum in fine Adacrob. ἡλικίᾳ τῇ
ἐν τῇ ἡλικίᾳ, id est dicitur, dominissime, aut εὐσεβίστα, ut Swidam ἡλικίᾳ
significare etiam ait τὴν εὐσεβίαν. Atque sit etiam Aemilius A-
quensis,

ἱερῶτα Ἰς Κουιντίλλε, 54.) ἢ ἄλλω
δηλοῦμεν λόγῳ.

praestantissime Quintille, in altero
libro indicabimus.

quensis, qui exemplari suo adscripserat : θεῖτα Ἰς vel εὐσεβέστα, sine dubio ex thesauro illo Stephanico, quem aliàs frequentissime consuluit & secutus fuit. In corpore inscriptionum Gruteriano col. 680. μητρί εὐσεβέσταις occurrit, & νῦν εὐσεβέσταις col. 1027, nec non φίλῳ & τροφίμῳ εὐσεβέσταις col. 660, sicuti in Latinis inscriptionibus passim apud eundem *vir pietatis sanctissimae, admirandae pietatis, praefectus sanctissimus & rarissimus, consul demotissimus, vir sanctissimus & piensissimus*, adhibentur in titulis illorum, qui magistratu publico functi sunt, quale officium Quintillus etiam Lucianeus gessit, cum uterque Quintillorum fratrum consul fuerit. Possis tamen hoc loco etiam reddere *maxime Quintille* : quicquid enim ingens & praeclarum est, Graecis quandoque vocatur ἡρὸν, uti notant *scholia minora* ad Homerii Iliad. A. 366. auctor *Etymologici magni* in ἡρὸν ἰχθῦν, atque *Enchiridis* ad Nic. Myrepsium de antidot. sect. I. c. 208.

54. ἢ ἄλλω δηλοῦμεν λόγῳ) Iste vero liber *vel intercidit, vel a Luciano non est scriptus*, prout rectissime censet perfectae viri eruditionis *Fabricius* bibl. Gr. libr. IV. parte I. cap. 26. pag. 497. Quem defectum, aliqua ex parte, supplere potest *Phlegon Tyallianus*, qui potissimum *μακροβύς* Romanos recensuit, quemadmodum & *Plinius* VII. 48. & *Valerius Maximus*, libro VIII. cap. 7. ac 23. ex recentioribus vero hoc argumentum pertractavit *Zuingerus* in theatro vitae humanae, volumine XVII. lib. 2. pag. 2455. seqq. & *Iulius Barbaranus* in officina, siue promtuarium rerum electarum tomo I. titulo XXII. pag. 297. ff. edit. Vener. an. 1569.

ERRATA.

Pag. 30; in versione post *nonagesimum* adde *secundum*. P. 36; post *scriptus*, adice, *conuenit annos natus*. Pag. 50. in notis versu p.ault. lege: *annos LXXXII*. Si quas forsan interpretant alia, q̄s vt B, L, ipse emendare velit, rogamus.

FINIS.